

www.yogi.lt

भजगोविन्दं

Garbink Govindą Bhaja Govindam

**Adi
Šankara**

Giesmė Govindai (Krišnai)

Šri Adi Šankaračarija

Govinda

Pratarmė (Para – tarmė)

Mokytojo žodis gyvas per amžius. Tai dvasinė gyvata, kuri nėra kažkas "tai", kas būtų atskirta nuo mūsų. Mokytojas gyvena kiekviename, tačiau ne kiekvienas moka Jo klausyti. Padedančiųjų daug, o Mokytojas yra tik vienas – Pasaulio Siela, sako teosofijos išmintis. Kaip šis Didysis Mokytojas kalba pasauliui?

Per žmones, Jo Agnos nešėjus. Šie Mahatmos, pagarbiai Mokytojais vadinami, yra pasaulio šviesa, nušviečianti kelią tiems, kas juo eina. Mokytojai sustiprina žmonių tikėjimą ir suteikia kelionės rodoženklis. Paaškina, paskatina siekti paslaptinių aukštybių. Jie šį kelią jau yra nuėję, todėl gali patarti, kaip tai padaryti kitiems.

Šri Adi Šankaračarija – ypatingas Pasaulio Sielos brangakmenis. Jo šlovė yra amžina. Šiandien jis esmingas ne mažiau nei prieš tūkstantį metų. Plėtodamas ir skleisdamas Advaita Vedantos

pasaulėžiūrą ir filosofiją, jis ne tik nugalėdavo išminčius (pandit) sudėtingiausiuose dharmos (tikybos) pokalbiuose. Kartu, jis buvo paprastas ir mokėjo kalbėti paprastai ir suprantamai.

„Bhaja Govindam“ eilutės yra paskatinimas tiems, kas eina savęs pažinimo keliu. Už žodžių ir jų reikšmių slypi neišmatuojami dvasiniai klodai. Alsavimas To, kas negali būti išreikšta žodžiu ar mintimi.

Kad pajautumei Tai, nereikia įmantrių žodinių ir protinių pavidalų ir skvarmų, storų knygų ir žodžių pertekliaus.

Reikia atviros širdies, lankstaus proto ir Tikėjimo.

Gebėjimas atskirti Tikra nuo netikra yra grįžimas į savo tikruosius namus, Esmėn, kuri niekada nesikeičia. Pasaulio priėmimas tokio, koks jis yra – išminties požymis. Šios dvi savybės, būdamos pusiausvyroje ir papildydamos viena kitą, sukuria tai, kas vadinama Platesniu Suvokimu.

Pasaulio Mokytojas (Jagat Guru) Šri Adi Šankara Ačarija ir šiandien kalba savo mokiniams. Jo pradėta Mokytojų linija (parampara) yra gyva ir gyvybinga ir šiandien, toli peržengusi dabartines Motinos Baratos (Mata Bharata) – Indijos sienas.

Geros kelionės.

R.G.Narajanas 2010 02 27

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

1 Posmas

bhajagovindam' bhajagovindam'
 govindam' bhajamūḍhamate |
 samprāpte sannihite kāle
 nahi nahi rakśati ḍukṛñkaraṇe || 1

bhaja – garbink; govindaM – Govindą; mUDhamate – O, kvaily!; samprApte – pasiekus; sannihite – artėjant; kAle – laikui; nahi – ne; rakSati – apgina; DukRYkaraNe – gramatinė formulė

Garbink Govindą, garbink Govindą, Govindą garbink. O kvaily! Jokios Rašybos taisyklės neišgelbės tavęs mirties valandą! Neišgelbės tikrai!

Paaiškinimai: Senovės Egiptiečiai sakydavo, kad visas žmogaus gyvenimas yra pasiruošimas Išėjimui, t.y. mirčiai. Jogų pasaulėvyda teigia, kad mirties nėra – yra tik perėjimas iš vienos būsenos į kitą. Ši akivaizdų dalyką dera suvokti kasdiene patirtimi ir ištirpdyti mirties baimę. Joga ir kitos dvasinės pratybos, skatindamos žmogaus sielos atgają, įgalina atskirti Tikra nuo netikra. Suvokti pasaulį tokį, koks jis yra iš tikro. Bei priimti širdimi tai, kas atmesta. Tokiam žmogui mirtis nebaisi. Todėl derėtų atrasti laiko dvasinėms pratboms, nes laikas X būtinai ateis. Tai, kas sudaryta iš cheminių dalelių (žmogaus kūnas), privalės suirti. Dažnai žmonės gyvena taip, lyg jiems būtų skirta gyventi šiame kūne amžinai. Tačiau taip nėra. Memento mori – sveikindavosi vienuoliai kamalduliai – atmink, kad mirsi.

Nebijoti mirti, reiškia nebijoti gyventi. Nebijoti mirties, reiškia ne bijoti Gyvenimo, o jį priimti. Nebijoti mirties, reiškia nebijoti paties savęs ir buvimo su Savimi tokiu ir gyvenimu tokiu, koks jis yra. Ši drąsa yra gyvenimo skonis, lydymas ramybės ir džiaugsmo, pagrįstas Žinojimu – mirties nėra, yra Gyvenimas, amžinas gyvenimas, ir kaita. Kaita yra tik praeinanti regimybė, sielos sapnas, o vienintelė tikrovė – Viešpaties (Krišnos-Kristaus-Krivio) Būtis.

Laikas tai suvokti yra Dabar. Ar tu pasiruošęs?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

2 Posmas

mūḍha jahīhi dhanāgamatr̥ṣṇām
 kuru sadbuddhim manasi vit̥ṣṇām |
 yallabhase nijakarmopāttam
 vittam tena vinodaya cittam || 2

mUDha – O kvaily!; jahIhi – palik šitam pasaulyje; dhana – turtus; Agama – kaupimą; tRSNAM – stiprus troškulys; kuru – daryk; sadbuddhiM – dvasinis protas; manasi – prote; vitRSNAM – stiprūs troškimai; yallabhase – kuriuos gauni; nijakarma – būtina veikla; upAttaM – gauta; vittaM – turtas; tena – tuo; vinodaya – pasitenkinant; cittaM – visu protu;

O kvaily! Paliki šiam pasauliui jo aistras, turtus ir kaupimą. Suvok: kas skirta tau, gausi tai tikrai, tiesiog darbus atlikdamas pagal savo karma. Būki patenkintas tuo, ką gyvenimas neša savaime, nukreipk savo mintis į suvokimą to, kas Tikra.

Paaiškinimai: Vieni didžiausių žmogiškų klausimų – prisirišimai ir įvairios neigiamos būdo savybės, bruožai, sukelti kentėjimus šiame gyvenime. Šiuolaikinė civilizacija sukuria aplinką, kurioje kuriamas kūno kultas, stiprinamas žmogaus asmeniškumas, svarbumas (ego), kitaip tariant, jo atskirumo nuo aplinkos ir nuo deiviškumo pojūtis. Joga pabrėžia bendrumą per darną – nieko nėra atskirta. Yra viena sąmonė – Bendroji Sąmonė. Atskirties pasaulėžiūra gimdo baimę ir netikėjimą. Netikėjimas – dar didesnę baimę. Baimę prarasti, „mirti“ ir t.t. Padauginus iš nevaldomų norų turėti ir kaupti, besaikio aistringumo, tai sukelia milžinišką kančią, dažnai išsiliejančią kūniškomis bei dvasinėmis ligomis, įvairiais nelaimingais atsitikimais.

Tikėk Mokytoju, tačiau ne akiai. Skaityk jo paliktus kelio ženklus. Labiau pasitikėti Tuo, ką vadiname Deiviškumu. Per šį Suvokimą keisis ir asmeniška žmogaus karma, nes Visatoje nieko nėra sustingusio ir nekintamo. Kokios bebūtų nepalankios išeities sąlygos – Šviesa visada šviečia. Ją tiesiog derėtų įsileisti į savo pasaulį. Neteisti ir nevertinti aplink matomos būties. Tiesiog gyventi ir džiaugtis kiekviena tau suteikta gyvenimo akimirka. Gyventi teisingai reiškia būti teisingiems. Būti teisingiems reiškia gyventi teisingai.

Ir tai praeis, - sakė išminčius. Todėl nukreipk visą savo esybę į tai, kas nepraeina.

Pasitikėk gyvenimu-mokytoju, pasitikėk savo vidiniu vedimu. Kuo daugiau galėtum pasitikėti?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

3 Posmas

nārīstanabhara nābhīdeśam'
 dṛṣṭvā māgāmohāveśam |
 etanmāmsāvasādi vikāram'
 manasi vicintaya vāram' vāram || 3

nArI – moteris; stanabhara – didelės krūtys; nAbhIdesaM – bambos sritis; dRSTvA – matydamos; mAgAmohAvesaM – neik iš proto; etan – tai; mAMsAvasAdi – mėsa, riebalai ir pan.; vikAraM – pakeisti; manasi – prote; vicintaya – mąstyti; vAraM vAraM – vėl ir vėl;

Neik iš proto, geismų ir aistrų nesuvaldęs, matydamos moteriško kūno gundančias vietas. Prisimink, tai tik mėsa, tik riebalai ir kraujas! Prisiminki kuo dažniau tai vėl ir vėl.

Paaiškinimai: Viena didžiausių žmogaus bėdų – lytinės agnos įvaldymas. Ši agna yra labai stipri ir glūdi žemutinėse žmogaus agnos ašyse. Kartais galvojama, kad šis įvaldymas gali būti atliktas prievarta. Kelias nėra toks paprastas. "Užspausti" šią agną nėra išeitis. Kam priešini, tas nesiliauja – tai derėtų prisiminti.

Būtina mokytis lytinę agną (tai bendrinės žmogaus agnos neatskiriama dalis) perkeisti į aukštesnę dvasinę jėgą. Kai dega medis, išsiskiria šiluma ir šviesa. Ši šviesa ir yra žmogaus tikrojo Aš išraiška. Tam gali padėti įvairios pratybos, malda ir meditavimai. Šioms išdavoms pasiekti reikia laiko. Šioje eilutėje yra duodamas vienas iš būdų, kaip derėtų galvoti. Žmogaus lytinis elgesys – tik graži regimybė. Tai jokiu būdu nereiškia atmetimo, - tik aukštesnio lygmens Suvokimą. Žmogaus jausmus derėtų sutaurinti, pakylėti. Nieko neatmesti, tačiau skirti netikra nuo Tikra. Tuomet žmogus tampa laisvas veikti ir neveikti. Taip aukštesnis įvaldo žemesnį, ir žemesnis suteikia jėgų keliauti dvasinėmis kopėčiomis aukštyn, į Mokytojo pasaulį.

Ar supranti, kas yra žmogaus kūno poreikiai ir kas dvasios poreikiai? Kas yra tikrieji poreikiai, o kas – tik įsivaizduojami?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

4 Posmas

nalinīdalagata jalamatitaralam'
 tadvajjīvitamatiśayacapalam |
 viddhi vyādhyabhimānagrastam'
 lokam' śokahatam' ca samastam || 4

nalinīdalagata – esantis ant lotoso lapo; jala – lašas; atitaralaM – stipriai virpa; tadvat – panašiai kaip; jIvita – gyvenimas; atiWaya – pernelyg; capalaM – nepastovus; viddhi – žinok; vyAdhi – liga; abhimAna – savęs pervertinimas; grastaM – apimti; lokaM – pasaulis; WokahataM – sielvarto apimtas; ca – ir; samastaM – pilnas, visiškas;

Žmogaus gyvenimas tiek pastovus, kiek rasos lašas, stipriai virpantis ant lotoso lapelio. Žinoki gi, jog visas šis pasaulis visuomet išliks ligų ir išdidumo, sielvarto nelaisvėj.

Paaiškinimai: Žmonija gyvena jau ne pirmą tūkstantį metų, tačiau jos pasaulėžiūra kinta labai lėtai. Po pakilimo seka nuopuolis – ir vėl viskas beveik iš pradžių.

Šiuolaikiniai žmonės, plėtodami technologijas, dažnai užmiršta dvasingumą, savo vidinius sielos poreikius. Dvasingumas nėra jausmingumas. Dvasingumas nėra mintis ar emocija-jausmas. Tai yra kitokia būseną, kitoks gyvenimas, nesuprantamas tiems, kurie pažįsta tik kovą ir varžytuves.

Mums nederėtų pernelyg rūpintis pasaulio likimu, kol nepažinome savojo. Priimti asmenišką Ketinimą gyventi, priimant gyvenimą, - Atpažinti Gyvenimą ir jį priimti - tai daugiausia, ką galime padaryti pasauliui. Priimti Gyvenimą čia ir dabar kaip trapų stebuklą – ir pasidžiaugti - kad Esu. Tuomet ir visa kita ateis – ramiai, gamtos ir šventų žmonių išvaikščiotais keliais.

Šitoks dvasingumas nėra religija, greičiau senovės Vydija, kurios net sąvoka dabarties laikmečiu beveik užmiršta. Ši Vydija yra rami, ji yra tylusis džiaugsmas ir grynasis Suvokimas.

Šis trapumas yra nuostabus gėlelės trapumas. Ar jauti jį, mano drauge?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

5 Posmas

yāvadvittopārjana saktah
 stāvannija parivāro raktaḥ |
 paścājjīvati jarjara dehe
 vārtām ko'pi na pṛcchati gehe || 5

yAvat – kol; vitta – pinigai, agna; upArjana – uždirbti; saktaH – ateina; stAvan – šlovinimas; nija – savo; parivAraH – aplinka; raktaH – susižavėjęs; paWcAt – paskui; jIvati – gyvenantis; jarjara – pūvantis; dehe – kūnas; vArtAM – žodis; kaH – kas?; api – net; na – ne; pRcchati – paklaus; gehe – namuose;

Kol sveikas tu esi, savo šeimą bei draugus remi, šie žavisi tavim ir pagyrų negaili. Tačiau paskui ateis senatvė ir niekas namuose tau nė žodelio neištars ir nieko nepaklaus.

Paaiškinimai: Pasaulio regimybė taip dažnai mus įtraukia ir mes tapatiname save su mūsų šiame gyvenime kuriamais vaidmenimis. Užmiršę, kad gyvenimas – lyg šviesos ir šešėlių žaismas – ateina ir praeina, jis tik teka lyg upė. Senatvei dera pradėti ruoštis jau dabar. Ruoštis nesiruošiant. Ne tik teisingai ir dorai gyventi, jogai išviso neturi tokių sąvokų – o tik būti ištikimam Sau, tam Aš Esu, kuris yra deiviška pasaulio dalelė. Ne apie būsimą senatvę nuolat galvojant, o tiesiog ugdytis teisingą gyvenimo supratimą, gyvenant Dabartyje, tampant savojo gyvenimo stebėtoju, tyliu ir nevertinančiu liudytoju. Kai gimsta Suvokimas, gyvenimas priimamas toks, koks jis yra. Senatvė ateis neišvengiamai tiems, kas jos sulauks. Ir ji taps nauja galimybe tiems, kas sugebės ja pasinaudoti.

Senatvė susijusi su vienatve ir amžinybės suvokimu. Senatvė yra galimybė pabūti su Savimi, tai kelias, kuriuo likimas veda žmogų į save patį. Tai ne praradimas, o galimybė išmokti, suvokti, priimti.

Gyvenimo pabaigoje mums suteikiamos papildomos galimybės išmokti gyvenimo pamokas. Nes viskam savas laikas. Todėl senatvė yra nuostabus laikas mokytis, dalintis su kitais tuo, kas išmokta ir džiaugtis buvimu. Ir deramai užbaigti (išbaigti) eilinį gyvenimo ciklą, įsileidžiant į savo gyvenimą Išmintį ir Suvokimą.

Net jei tau atrodo, kad senatvė dar toli, ji yra čia. Ir jaunystė yra čia. Ir vaikystė. Viskas būvoja šioje akimirkoje. Ar esi Dabar?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

6 Posmas

yāvatpavano nivasati dehe
 tāvatpṛcchati kuśalam̐ gehe |
 gatavati vāyau dehāpāye
 bhāryā bibhyati tasminkāye || 6

yAvat – kol; pavanaH – kvėpavimas; nivasati – gyvena; dehe – kũne; tAvat – iki tol; pRcchati – klausia; kuWalaM – sveikata, gerovė; gehe – namuose; gatavati – išeinant, negyvėlis; vAyau – gyvenimo kvėpavimas; dehApAye – kada gyvenimas palieka kũną; bhAryA – žmona; bibhyati – labai bijo; tasminkAye – šiame kũne;

Kol mūsų kũne gyvybė plazda ir esame sveiki, domis namuose visi: kaip tavo reikalai, kaip sveikata? Bet kai kvėpavimas palieka tavo kũną, net išsigandusi žmona tavoji į šalį bėga nuo lavono!

Paaiškinimai: Mirtis dažnai atrodo atstumianti ir bauginanti. Baugina tai, kas nepažįstama. Miręs kũnas atrodo baisus; baisus ir skausmingas yra išsiskyrimo skausmas. Gyvybės apleistas kũnas mums patiems primena, kad mirsime. Mirties baimė, baimė išnykti yra vienintelė baimė, visų kitų baimių šaknis. Noras gyventi įdėtas mums kaip gyvybės išlaikymo ir žmonijos atgajos laidas. Jogo sąmonė peržengia mirtį ir įprastą gyvenimą, suvokdama pasaulį tokį, koks jis Yra, o ne koks atrodo. Mokytojas vėl primena – negaiškite laiko tuščiai, raskite laiko Dvasiai atpažinti. Atsigręžkite į amžinąją būvą. Perženkite įprastą suvokimą, nugalėkite tiek mirties baimę, tiek norą gyventi.

Mirties nėra – įprastas gyvenimas taip pat yra praeinanti ir sparčiai besikeičianti regimybė. Yra tik Amžinas Gyvenimas dvasioje. Neprisiriškite prie to, kas praeina, sako Mokytojas. Ieškokite To, kas nesikeičia.

Įdėmiai žvelkite į Save ir atpažinkite. Kur esi dabar, kur tavo mintis?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

7 Posmas

bālastāvatkṛīdāsaktaḥ
 taruṇastāvattaruṇīsaktaḥ |
 vṛddhastāvaccintāsaktaḥ
 pare brahmaṇi ko'pi na saktaḥ || 7

bAlaH – vaikas; tAvat – kol; krIDA – žaidimas; saktaH – prisirišęs; taruNaH – jaunuolis;
 tAvat – kol; taruNI – mergina; saktaH – prisirišęs; vRddhaH – senis; tAvat – kol;
 cintA – jaudinasi; saktaH – užsiėmęs; pare – aukščiausiam, virš visko; brahmaNi – Viešpats
 Kūrėjas,; kaH api – kada gi?!; na – ne; saktaH – prisirišęs;

Vaikas prie savo vaikiškų žaidimų prisirišęs, jaunuolis visą laiką paskiria merginoms, senoliai atsisveikina keliaudami anapus su begale minčių apie praėjusius laikus. Štai viskas! Kada gi rasi laiko, kad pažintum Aukščiausiąjį Neišreikštą (Parambrahmaną) – anapustinį Suvokimą?

Paaiškinimai: Gan dažnai nugyventi metai žmonėms neprideda Suvokimo. Iš savo gyvenimo patirties jie nesugeba išgryninti Išminties, dangiškojo patyrimo taip ir likdami savųjų menamybių – troškimų bei prisirišimų ir nuomonių – nelaisvėje. Vaikai žaidžia, jaunimas vaikosi vėjus – ir tai mum rodos normalu – jie gal dar turės laiko susivokti. Tačiau skaudu matyti senus žmones, likusius savojo nesuvokimo nelaisvėje, netgi tapusius ligotais ir piktais, besigręžiojančiais į praeitį ir nematančiais dabarties kaip viršlaikės Amžinybės. Taip ir neperžengusiais savo riboto suvokimo ir prisirišimų, nuomonių ir minčių.

Todėl kiekvienas amžiaus tarpsnis yra tinkamiausias laikas pažinti Mokytoją ir jį priimti širdimi. Tuomet, išlaisvinus širdį ir suvokimą Mokytojo agnos šviesoje, dingsta riboto suvokimo sukurta kančia. Žmogus yra gimęs laisvei ir džiaugsmui. Šio džiaugsmo nėra praeityje ar ateityje. Jis yra dabarties akimirkoje – čia ir dabar. Kol žmogus gyvas – jis gali susivokti. Geriausias laikas tam yra DABAR. Mokytojas vis primena – gyvenimas trumpas, atskirkite pelus nuo grūdų ir raskite laiko svarbiausiam darbui šiame gyvenime – pažinimui, kas gi esate iš tiesų. Pažinti šį Parambrahmaną reiškia rasti atsakymą į klausimą, kas aš esu.

Kada gi rasi laiko Savęs pažinimui ir priėmimui?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

8 Posmas

kāte kāntā kaste putraḥ
 samsāro'yamatīva vicitraḥ |
 kasya tvam' kaḥ kuta āyātaḥ
 tattvam' cintaya tadiha bhrātaḥ || 8

kAte kAntA – kas tavo žmona?; kaste putraH – kas tavo sūnus?; saMsAraH – pasikartojantis gimimo ir mirčių ratas; ayaM – tai; atIva – labai daug; vicitraH – įvairialypis; kasya – kieno; tvaM – tu; kaH – kas; kutaH – iš kur; AyAtaH – atvyko; tattvaM – tiesa; cintaya – svarstyti; tadiha – čia apie tai; bhrAtaH – brolis;

Kas tavo žmona? Kas tavo sūnus? Keista ši gyvenimo rėda, samsara. Kam priklauso šis, margas toks, pasaulis? Kas tu? Ir iš kur tu atėjai? O broli, apie tai susimąstyki jau dabar.

Paaiškinimai: Žmonės yra prisirišę prie savo bendruomeninių vaidmenų, jie taip įsijautę vaidina tuos vaidmenis ir negali sustoti. Lyg nevykę aktoriai – vaidinimas seniai baigėsi, o jie vis vaidina. Pavargsta, sensta, nusivilia... Tuomet nelieka laiko suvokti, koks gi iš tikro yra šis gyvenimas. Štai pagrindiniai dvasinio ieškotojo klausimai – kas aš esu, iš kur atėjau, kur einu?

Šie klausimai nereikalauja protinio atsakymo, jie negali būti atsakyti tiesiog "paprastais" žodžiais. Suvokimas yra tai, kas ateina tiesiogiai ir nereikalauja apmąstymo. Tai yra dvasinė patirtis, tiesioginis patyrimas. Daug paprasčiau jį pasiekti, bendraujant su Mokytoju.

Prašykite ir jums bus duota, sako šventraščiai. Prašykite Mokytojo Suvokimo, nes ko dar Jo galima paprašyti? Kas aš? Kur mano tikrieji namai? Iš kur esu atėjęs? Kur keliauju? Dera šiuos klausimus užduoti esant dar šiame medžiaginiame kūne, dar tol, kol yra jėgų ieškoti atsakymo. Iš pradžių tegu tai būna proto pamąstymai, vėliau, per meditavimą ir kasdienį susivokimą, su Mokytojo Malone, galbūt bus pasiekti pasauliai, kuriuose nėra žodžių. Tačiau būtent ten, tuose dvasiniuose pasauliuose, glūdi atsakymai į visus gyvenimo klausimus. Ieškokite ir rasite, belskite ir bus atidaryta. Belskite jau dabar, - kviečia ir ragina Mokytojas.

Kur buvai, kai aš Dėjau žemės pamatus? Atsakyk, jei supranti.... Aišku, tu žinai, nes tada jau buvai gimęs ir gyveni nuo amžių! – taip parašyta šventraščiuose. Tie, kas supranta, žengia žingsnį Suvokimo link.

Tad kur buvai, kai buvo dedami žemės pamatai, mano drauge, kur Esi?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

9 Posmas

satsaṅgatve niṣṅgatvam
niṣaṅgatve nirmohatvam |
nirmohatve niṣcalatattvam
niṣcalatattve jīvanmuktiḥ || 9

satsaṅgatve – teisinga draugija; niṣṅgatvaM – neprisirišimas; nis-saṅgatve – iš neprisirišimo; nirmohatvaM – regimybės nebuvimas; nirmohatve – nesant regimybės; niṣcalatattvaM – tikroji [dvasinė] pusiausvyra; niṣcalatattve – iš dvasinės pusiausvyros; jīvanmuktiḥ – išsivadavimas;

Iš satsango (bendravimo su Mokytoju, šventaisiais, savo aukštesnioju AŠ) išauga neprisirišimas; neprisirišimas regimybės pašalina, o tai dvasinę darną (pusiausvyrą) įgalina pasiekti. Toks žmogus, pusiausvyrą pasiekęs, Išsivadavimą įgyja.

Paaiškinimai: Satsangas yra bendravimas. Mes žmonės esame labai bendraujančios būtybės. Su kuo bendraujame, tokiais ir patampame. Satsangas – bendravimas su Mokytoju, savo dvasiniu pradū. Skaityti šventraščius, melstis ir medituoti, atlikti kitas pratybas, - visa tai yra satsangas. Tai Vienybė dvasioje, užmezgant tvirtą ryšį su savo aukštesnioju AŠ. Kai jogas pajunta dvasinę vedimą ir Vidinį Mokytoją, esantį jo (ir kiekvieno žmogaus) viduje, jo satsangas tampa tvarus. Savo dvasine vidine klausia girdėdamas Mokytoją, toks gali žengti toliau ir tapti tikroju šio gyvenimo Stebėtoju. Stebėtojas neturi prisirišimų ir norų, jis Liudija gyvenimą, dalyvaudamas jame tiek, kiek priklauso pagal esamą likimą (karmą). Toks žmogus yra įkūnyta Darna (Dharma). Tai yra tikroji dermė. Šis žmogus suvokia Šaltinio buvimą ir būdamas čia – medžiaginiame kūne, gyvena amžinybėje. Tuomet tarp įprasto gyvenimo ir satsango nebėra skirtumo ir riboženklių.

Joga yra pusiausvyra, tai visada derėtų prisiminti. Pusiausvyra panaikina priešybes, jas sutaikydama, ir sukuria naują gyvenimo kokybę. Taip gimsta Platesnis Suvokimas. Platesnis Suvokimas veda ten, kur nėra kelių.

Pusiausvyra tarp žodžių ir veiksmų, tarp minčių ir jausmų - telydi jus, sako Mokytojai. Ši pusiausvyra yra esminis taškas, tikrosios Jogos pradžia.

Kas yra pradžia ir kas yra pabaiga?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

10 Posmas

vayasigate kaḥ kāmavikāraḥ
 śuṣke nīre kaḥ kāsāraḥ |
 kśīṇevitte kaḥ parivāraḥ
 jñāte tattve kaḥ samsāraḥ || 10

vayasigate – senatvėje; kaH – koks?; kAmavikAraH – kūniškai patrauklus; suSke – džiuvime; nIre – vadenyje; kaH – koks?; kAsAraH – ežeras; kSINe-vitte – iššvaistytuose turtuose; kaH – koks?; parivAraH – aplinka; jnate – žinojime; tattve – tiesoje; kaH – koks?; saMsAraH – pasikartojantis gimimų ir mirčių ratas;

Kur patrauklumas ir aistra, jei kūnas jau sukriošęs? Ir kur vanduo, jei ežeras jau visiškai išdžiūvęs? Jei praradai turtus, iš kur draugams ir giminaičiams rastis? Jei Tikrą Suvokimą pažinai, iš kur beatsiras gimimas ir mirtis (samsara)?

Paaiškinimai: Mokytojas vis primena – viskas praeina, tik Suvokimas nepraeina. Kaip taip gali būti? Kas tas Suvokimas? Deiviškas amžinybės žvilgsnis, tavo žvilgsnis, būvojantis nuo amžių ir per amžius. Neužmirškite šaknų, savo tikrosios prigimties. Lietuvių liaudies išmintis sako: nesidžiauk radęs, neverk praradęs. Nebūk prisirišęs prie to, kas praeina. Nepainiok meilės su prisirišimais bei savuoju asmeniškumu ir daliniu, mažuoju žinojimu. Prisimink Didįjį Žinojimą. Kūniška jaunystė praeina, turtai atsiranda ir dingsta, žmonės aplinkui keičiasi lyg kaleidoskope. Mažieji žinojimai keičia vienas kitą.

Didysis Žinojimas yra Amžinojo Gyvenimo suvokimas. Siek žvaigždžių, nukreipk žvilgsnį į dangų – tu tai gali! Skrisk į Suvokimą. Tuomet atrodanti amžina ir begalinė kelionė Rėdos ratu baigsis – tu pažinsi begalybę. Tuomet galėsi rinktis – keliauti toliau į savo kelrodę žvaigždę ar likti čia, Žemėje, ir padėti kitiems surasti kelią Namų, - tolumoje aidi Bodhisatvos, pasilikusiojo Žemėje vardan žmonių Mokytojo žodžiai.

Amžinybę pasirinkęs yra pats amžinybės pasirinktas, - sakė vienas Mokytojas.

Pabūk su tuo dar truputį. Ar matai?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

11 Posmas

mā kuru dhana jana yauvana garvam
 harati nimeṣātkālah sarvam |
 māyāmayamidamakhilam hitvā
 brahmapadam tvam praviśa viditvā || 11

mA kuru – nedaryk; dhana – turtai; jana – draugai, giminės ar sekėjai; yauvana – jaunystė; garvaM – išdidumas; harati – pasiima; nimeSA – trunka akimirka; kAlaH – laikas; sarvaM – viskas; mAyA – klydimas, menamybė; mayaM – pripildytas; idaM – tai; akhilaM – pilnas; hitvA – palikdamas; brahmapadaM – Viešpaties pėdos; tvaM – tu; pravisa – atsiduok ir įženk; viditvA – žinodamas;

Nesididžiuoki turtu, geras draugas, giminėmis, jaunyste. Visa tai juk laikina - akimirksniu išnyksta. Palik šį menamą pasaulį, Viešpaties Valiai atsiduoki, pats patapk Žinojimu, jo Amžina Tiesa.

Paaiškinimai: Gyvename menamame pasaulyje. Dažnai tiesiog nenorime praregėti, nes taip atrodo patogiau. O kartais net nežinome, kad to galima norėti ir trokšti.

Didžiuojamės savo gyvenimo "pasiekimais", kurie dažnai – tik tuštybių tuštybė, tik tuščias tuščia garbio savininko proto bruzdesys. Viskas praeis, bus apnešta laiko dulkių ir dulkėmis pavirs. Ar nejuokingai atrodo praeities žmonių kovos, išgyvenimai, pačių susikurtos bėdos? Kur jos dabar? Kur patys pasidėjo tie, kurie kovojo ir gyveno? Kur jų karai ir pergalės? Tik tylių akmenų krūva.

Dera laikytis to, kas amžina, kas nepraeina, vis primena ir primena Mokytojas. Ir tiesiog paleisti tai, kas laikina ir kas praeina. Kas eina – tegu eina. Ir pats žmogus čia tik praeivis. Jo bevardis Stebėtojas – amžinas ir nemarus liudytojas. Stebėtojas nėra tai. Jis nėra tai, ką būtų galima apibrėžti. Jeigu tai Tikėjimas, jis pats yra tapęs Tikėjimu, jei tai Žinojimas – jis pats yra tapęs Žinojimu. Jis pats niekada nesikeičia, kaip Amžina Tiesa. Tai yra Vydija, paprasta savo gilumu senovės Mokytojų išmintis.

Amžinoji ir Šventa Trejybė visad su mumis – Meilė (Atsidavimas), Tiesa (Žinojimas) ir Šviesa (Atgaja). Už jų yra Vienis – neišreiškiamas, neapibrėžiamas, nebent kaip Švari Tyla. Iš šios Svaros ir Tylos kyla minėtieji Trys. Meilė (Bhakti) ir Žinojimas (Jnana) yra neatskiriami. Juos apšviečianti Šviesa leidžia jiems apsireikšti ir kurti pasaulius.

Priimk save ir pasaulį, save pasaulyje. Ar tavoji širdis gali sakyti netiesą?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

12 Posmas

dinayāminyau sāyam' prātaḥ
 śīśiravasantaḥ punarāyātaḥ |
 kālaḥ krīḍati gacchatyāyuh
 tadapi na muñcatyāśāvāyuh || 12

dinayAminyau – diena ir naktis; sAyaM – vakaras; prAtaH – rytas; sisira-vasantau – žiema ir pavasaris; punaH – ir vėl; AyAtaH – ateina; kAlaH – laikas; krIDati – žaidžia; gacchati – išeina; AyuH – gyvenimas; tadapi – netgi tada; na – ne; muYcati – paleidžia; AsA – noras; vAyuH – vėjas;

Dienos, naktys, vėl vakarai, rytai, žiemos ir pavasariai, ir vėl ateina ir vėl praeina. Laikas žaidžia su mumis, gyvenimas jau tuoj praeis. Tačiau netgi tuomet troškimų vėjas širdyje vis nepaleidžia mūsų.

Paaiškinimai: Kas yra laikas? Ar laikas yra tikras? Jogai sako, kad tai tik proto veiklos pasekmė. Laikas yra tik šioje "mūsų" pasaulio austuvoje, kurią ir vadiname "pasauliu" arba matoma Visata. Mokslo žmonės tai vadina laiko ir erdvės kontinuumu. Kas laikas yra iš viso? Tik tarpelis tarp dviejų pasikeitimų. O jei pasikeitimų nebūtų, iš kur rastis laikui? Tad tai ne visas pasaulis, o tik jo nedidelė dalis. Jis visas toks daugiaplanis ("Mano Tėvo namuose daug kambarių") ir paslaptingas tiems, kas jo nepažįsta. Daugeliui šių lygmenų lyg nėra iš viso. Ir jie atsiskleidžia tiems, kas to žinojimo vertas. "Vertas" čia reiškia tik pasiruošimą priimti ir atvirą širdį bei nurimdytą protą.

Laikas bėga greitai, tą geriausiai suvokia jau pagyvenę žmonės. Žmogus jo neturi daug, todėl nederėtų šio turto švaistyti patvoriais. Jei "troškimų vėjas" vis nerimsta – atpažinkite, stebėkite, tikrpdykite visus savo lūkesčius stebėjimo šviesoje. Ir pagaliau atpažinę perženkite savuosius norus ir troškimus. Tai tik praeinančios gyvenimo bangos. Jūs tapatinatės su banga, tačiau jums gi priklauso visas vandenynas!

Visada dar lieka laiko suvokimui, kol žmogus yra čia, šiame kūne-"skafandre". Tai dera vis kartoti. Mokytojas primena apie laiko regimybę ir jo kainą.

Kas laikas yra tau šią (lyg sustabdyk ją) akimirką?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

13 Posmas

dvādaśamañjarikābhiraśeṣaḥ
kathito vaiyākaraṇasyaiṣaḥ |
upadeśo bhūdvidyānīpuṇaiḥ
śrīmacchankarabhagavaccharaṇarīḥ || 13

dvAdasamaYjarikAbhiH – dvylika eilių, posmų; aseSa – visiškai; kathita – papasakotas; vaiyAkaraNasyaiSaH – mokslininkui gramatikui; upadesaH – pamokymas; bhUo – buvo vidyanipuNai – turintis Žinojimą; SrImacchankarabhagavatcaraNaiH – Šrimat Šankaračarija, Suvokęs Mokytojas;

Dvylika šių užrašytų posmų yra lyg puokštė iš dvylikos gėlių. Juos kaip pamokymus papasakojo gramatikos žinovui tikrąjį Žinojimą pasiekęs Didysis (Šrimat) Šankara, Bhagavat-čarana (Pakylėtasis Mokytojas).

Paaiškinimai: Suvokusio-Pakylėtojo Mokytojo, esančio čia ir dabar, medžiaginiame kūne, pamokymai yra labai vertingi, nes pasiekia mokinius tiesiogiai, be tarpininkų ir iškreipimų. Tačiau Mokytojo Malonė sklinda toli. Ir dabar tai nėra vien tik ištarti ir užrašyti žodžiai. Jie neša Mokytojo Suvokimo agną tiems, kas pasiruošęs ją priimti protu ir širdimi. Mokytojo vedimas yra neįkainojama dovana, Jo Malonė yra beribė. Dėkojame Mokytojams, savo buvimu, savo asmeniniu pavyzdžiu nešantiems žmonėms laisvę bei Suvokimą. Šlovė nešantiems Suvokimą – kelrodėms žvaigždėms!

Jiems pavyko užkopti į Aukščiausią Dvasios viršūnę. Jei pavyko jiems, gali pavykti ir visiems jų mokiniams. Mokytojai ateina tam, kad pašalintų nežinojimą, lyg užmaršties maršką nuo veido ir akių. Tuomet akys pamato ir ausys išgirsta - Žodj. Ir Žodis tampa kūnu. Mokytojas lenkiasi mokiniui ir jie tampa Viena sąmone. Nebus dviejų, bus Vienas.

Dvylika pamokymų, lyg dvylika mėnesių, tai pilnatvės skaičius. Dvylika posmų ir dvylika mokinių. Šis posmas tryliktas, lyg Mokytojas Ašyje.

Ir tu esi vienas iš jų. Kur keliausi, dvasios drauge?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

14 Posmas

kāte kāntā dhana gatacintā
vātula kim tava nāsti niyantā |
trijagati sajjanasam gatiraikā
bhavati bhavārṇavatarāṇe naukā || 14

kAte kAntA – kas tavo žmona?; dhana – turtai; gatacintA – galvoti; vAtula – beprotis; kiM – kas?; tava – tavo; nAsti – nėra; niyantA – trukdantis; trijagati – trijuose pasauliuose; sajjanasaGgatiraikA – tik per bendravimą su šventaisiais; bhavati – tampa; bhavArNava – gimimų ir mirčių vandenynas; taraNe – įveikime; naukA – valtis;

Tu vis galvoji apie žmoną savo ir turtus. Kur jie? Beproti! Kodėl? Kas trukdo tavo Suvokimui? Priimki patarimą gerą: visuos trijuos pasauliuos nėra geresnio būdo įveikti šią gimimų ir mirčių pasikartojimo galybę, kaip Platesnis Suvokimas. Tad šok greičiau į šią satsango (Tiesos pažinimo) valtį, ja perplauksi tu likimo (samsaros) vandenyną. (Posmas priskiriamas Padmapadai)

Paaiškinimai: Adi Šankaračarijos mokinių parašytuose posmuose daugiausia yra atkartojama tai, apie ką kalbėjo jų Mokytojas.

Valtis yra tiek pat svarbi, kaip ir vandenynas. Būtent vandenynas yra priežastis, kodėl valtis plaukia. Nederėtų to pamiršti.

Trys pasauliai – tai Bhur arba medžiaginė būtis, Bhuva – „žvaigždinė“ arba astralinė užmedžiaginė būtis, Svar – dvasinė būtis.

Vienas išminčius yra pasakęs – tam, kad rūpintumeis kažkuo, tas „kažkas“ turi tapti tikras. Dabar prisiminkite savo nebylų Stebėtoją, kuris yra tikrasis „Aš“ – nekintantis ir amžinas gyvenimo pasikeitimų liudytojas. Pasauliai skleidžiasi lyg lotosas, iš vienintelio Šaltinio. Šaltinis yra Pradžia ir Pabaiga. Pradžia ir Pabaiga sutampa. Pasaulis sukasi Rėdos ratu, spiraliniais ciklais. Tai samsara. Platesnis Suvokimas yra Šaltinio, tos tyliosios ir beskvarmės ašies, kuri pagimdo ir aplink save suka samsarą, pažinimas. Šią žinią neša Šventieji, ne vien žodžiais, o visu savo buvimu ir nebyliu mokymu.

Medžiaginė būtis traukia į savo sunkio jėgos lauką. Bet tavo Kėtinimas, tavo Veržimasis, nugali visas sunkio jėgas. Tu – lyg raketa, kylanti į beorę erdvę. Tu esi pats skrydis.

Prisimink šį skrydį jau dabar. Ar jauti skrydžio jėgą?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

15 Posmas

jaṭilo muṇḍī luñchitakeśaḥ
 kāśāyāambarabahukṛtaveśaḥ |
 paśyannapi cana paśyati mūḍhaḥ
 udaranimittam bahukṛtaveśaḥ || 15

jaṭilaH – susitaršęs; muNDI – nuskustas; luYchitakeWa – išpešioti plaukai; kASaYa-ambara – šafrano (oranžiniai) rūbai; bahukRta-veSaH – apsirengę skirtingu būdu; paWyannapi – net pamatę; cana – ir ne; paWyati – mato; mUDhaH – kvailys; udaranimittaM – dėl skrandžio; bahukRtaveSaH – įvairi veikla;

Vienas visas susitaršęs, kitas plika galva vaikštinėja, kažkas net plaukus čia ir ten išsipešiojęs! Kas šafrano rūbais apsiredęs, o kitas išsipuošęs skirtingu būdu... Tuštybės pilnas, kvailys toksai, net Tiesai prieš akis išdygus, nepamatys jos, o tikrai! (Posmas priskiriamas Totakačarijai)

Paaiškinimai: Ir jogai bei sanjasai (vienuoliai) kartais susivilioja daiktiniais ir išoriniais pavidalais, jiems svarbūs tampa aprėdai ar šukuosenos tipai. Ką bekalbėti apie pasauliečius. Jei už skvarmos toks nepamato Esmės, kokie bebūtų žmogaus aprėdai, vienuolio ar pasauliečio, toks žmogus lieka įkalintas menamų susivokimų, pasaulio bei aplinkos vertinimų, nuomonių ir savųjų prisirišimų. Jogą ir kitas dvasines pratybas galima atlikinėti dešimtmečiais ir šimtmečiais ir suktis, lyg voverė rate. Taip kartais atsitinka. Juk pastanga yra tiktai mintis. Ir vis tik - einantis ateis, pasakyta šventraščiuose.

Atskirti pavidalus nuo Esmės arba tai, kas Tikra, nuo to, kas netikra ir kviečia Mokytojas. Aprėdas gi ne tikslas, o tik priemonė, kuria žmogaus dvasinė esmė pasireiškia išorėn. Kaip priemonės yra ir simboliai (vienuoliška apranga, šukuosena ir pan.), padedantys siekti Esmės. Jei priemonė tampa tikslu – tokiam patamsyje klaidžioti tenka.

Pažiūrėk į savo drabužius, aprėdus, šukuoseną. Kaip jie išreiškia tavo vidinę esmę? O gal tai tik skarmalų krūva?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

16 Posmas

aṅgam' galitam' palitam' muṇḍam'
 daśanavihīnam' jatam' tuṇḍam' |
 vṛiddho yāti grihītvā daṇḍam'
 tadapi na muñcatyāśāpiṇḍam || 16

aGgaM – kūnas; galitaM – nusilpęs; palitaM – pražiļęs; muNDaM – galva; daWanavihInaM – be dantų; jAtaM – tapęs; tuNDaM – burna; vRddhaH – senis; yAti –eina; gRhItvA – po namus; daNDaM – lazda; tadapi – netgi tuomet; na muYcati – nepaleidžia; AWApiNDaM – norų gumulas;

Net kai kūnas senas ir nusilpęs, jau pražiļusi galva, plaukai iškritę ir burna bedantė, o tu jau senis ir eini tik pasiremdamas lazda. Ir net tuomet prisirišimų gniūžtė tokia stipri išlieka, ir tu, visom jėgom įsikabinęs, laikaisi norų savo ir kvailos vilties! (Posmas priskiriamas Hastamalakai)

Paaiškinimai: Išmintis neauga vien dėl nugyventų metų skaičiaus, ji auga dėl įdėto triūso, per atsidavimą Mokytojui, per kasdienes pratybas, per darbą su savimi. Toks pamažu išmoksta būti savo paties gyvenimo Stebėtoju. Adeptas yra tas, kuris visko pasiekė savo darbais. Ilgas tai kelias, trumpas tai kelias. Malonė virš visko.

Dvasinės pratybos tampa tvariomis, kai ji peržengia įprastus „pratybų“ rėmus. Tai nėra „tikslas“ ir jo siekimas, tai nėra vadinamieji „užsiėmimai“, kai tam darbui skiriamos tam tikros valandos. Visas gyvenimas yra žmogaus mokslo įstaiga, jo susivokimo laukas. Kiekvienas sutiktas žmogus - mokytojas. „Tikrasis supratimas yra beaistris: nė vienas žmogus tau ne draugas, visi vienodai yra tavo mokytojai.“ – yra pasakyta vienoje labia senoje knygoje.

Nėra nereikšmingų smulkmenų. Jogo aplinka – vienas iš jo dabartinės būsenos rodiklių. Akys nepasisotins stebėdamos ir ausys neprispildys girdėdamos, moko Pamokslininkas.

Buvimas dabarties būvoje, įsitvirtinimas šioje būsenoje – tai ir išsivadavimas iš lūkesčių, norų, prisirišimų bei vilčių. Tu esi laisvas.

Pasakyk, koks yra laisvės kvapas, koks yra laisvės skonis?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

17 Posmas

agre vahniḥ pṛṣṭhebhānuḥ
rātrau cubukasamarpitajānuḥ |
karatalabhikṣastarutalavāsaḥ
tadapi na muñcatyāśāpāsaḥ || 17

agre – prieš; vahniH – ugnį; pRSThe – už; bhAnuH – saulės; rAtrau – naktį; cubuka – smakras; samarpita – talpina; jAnu – keliai; karatalabhikSA – auka delnuose; tarutalavAsaM – gyvenantis po medžiais; tadapi – netgi tada; na – ne; muYcati – išlaisvina; AWA – noras; pAWaM – kilpa;

Štai sėdi čia žmogus, dieną jį laužas kaitina į veidą, saulė nugarą gairina; naktį jis praleidžia, tik smakrą į kelius atrėmęs šaltyj; jis valgo paaukotą maistą ir po medžiu gyvena ... Ir net tuomet jis apgailėtinau paklydęs, įkalintas troškimų kilpų užvaldytosios širdies! (Posmas priskiriamas Subodhai)

Paaiškinimai: Neužtenka daryti kažką "teisingo" medžiaginiame pasaulyje. Žmogus yra septyneriopas: penkiuose iš septynių lygmenų gyvena įvairios skvarmos. Ir jeigu nepanaikinta norų priežastis subtiliuosiuose pasauliuose, to atsisakymas vien daiktiniame gali sukelti gyvybinės agnos blokus ir sunkius "atkritimus", kai agna, kuriai buvo uždrausta pasireikšti visokiomis taisyklėmis ir dirbtiniais apribojimais, prasiveržia šimteriopa jėga.

Žmonės įvairūs – vieniems suvokimas ateina greitai, lyg apreiškimas, kitiems reikia palaipsniui keliauti, pamažu keliant savo dvasinių virpesių lygį. Laipsniškas perėjimas nuo žemesnio link aukštesnio yra svarbus. O kiekvieno žmogaus kelias yra ypatingas.

Norai trokšta būti patenkinti. Jų nesuvaldysi vien "užspaudimu". Tačiau ir atpalaiduoti nevalia. Ieškokite vidurio (neprievartos) kelio. Juslėms pataikauti – pražūtis. Klausyti kūno siunčiamus pranešimus - dera.

Vienuolio rūbai kartais tampa sunkiu išbandymu troškimų pripildytai širdžiai. Dažnai mes galvojame, kad esame jau "pasiekę" vienokią ar kitokią būseną. Bet ne visada būna taip, kaip galvoja mūsų protas.

Būk pasiruošęs pažvelgti į save be jokių lūkesčių ir menamybių.

Ar įsivaizduoji šį žvilgsnį, ar jauti?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

18 Posmas

kurute ganḡāsāgaragamanam
vrataparipālanamathavā dānam |
jñānavihinaḥ sarvamatena
muktim na bhajati janmaśatena || 18

kurute – daro; ganGAsAgara – Gangos upė; gamanaM – žengimas; vrata – priesakas; paripAlanaM – kruopštus laikymąsis; athavA – arba; dAnaM – labdara; jYAnavihInaH – neturintis Žinojimo; sarvamatena – visi požiūriai; muktiM – išsivadavimas; na – ne; bhajati – pasiekia; janma-Watena – per šimtą gimimų;

Galima žengti Gangos vandenin ir apeigą atlikti, kruopščiai priesakų laikytis, aukoti labdarai gausiai! Tačiau visi išminčiai pasakys tau: be Žinojimo (Jnana) niekas nesuteiks tau Laisvės (Mukti arba Suvokimo), net per šimtą gimimų ir mirčių! (Posmas priskiriamas Vartikakarai)

Paaiškinimai: Apeigos ir išorinės pratybos, kokios jos visos bebūtų reikšmingos ir svarbios, savaime neveda prie Suvokimo. Yra pasakyta: be Mokytojo Malonės nieko neįvyksta. Ir plaukas nenukris be Viešpaties Valios.

Adi Šankaračarija savo veikale Viveka Čiudamani yra pasakęs: “Veiksmai veda į proto apvalymą, o ne į Tikrovės Suvokimą. Tiesos Suvokimas pasiekiamas Atskyrimu (Viveka: atskyrimas Tikro nuo netikro), o ne dešimtimis milijonų veiksmų.” To neišaina tiesiog pasiekti. Tai ateina. Toje Švaroje, kuri yra Tyla ir RAMybė, gali atsiskleisti Malonė bei pasireikšti Valia To beribio, kuris yra Pradžia ir Pabaiga.

Dvasinio Kelio nėra išorėje, išorėje galima kasti vieną duobutę ar jų šimtą: išorėje yra pratybos ir apeigos, maldos ir mantros. Dvasinio Kelio nėra viduje: viduje yra proto sukurtos sąvokos, mintys, nuomonės ir jausmai. Stebėk, atpažink. Šis Stebėtojas yra pats sau Kelias. Kas yra Kelias? – kartą paklausė Mokytojas...

Visa tai išorės ausiai skamba paradoksaliai. Tačiau per vidinio suvokimo žvilgį jokie prieštaravimo čia nėra. Jei atlieki jogos pratybas – atlik, tačiau be lūkesčių, be norų tapti “kažkuo”. Atlygis ateis jau greitai, tai bus sielos ramybė ir vidinis tylusis džiaugsmas.

Ar jauti tyliojo džiaugsmo artėjimą jau dabar?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

19 Posmas

sura mandira taru mūla nivāsaḥ
śayyā bhūtala majinam' vāsaḥ |
sarva parigraha bhoga tyāgaḥ
kasya sukham' na karoti virāgaḥ || 19

sura – dieviškas; mandira – rūmai; taru – medis; mUla – papėdė; nivAsaH – ne gyvenimas; WayyA – lova; bhUtala – ant žemės; majina – paklotė; vAsaH – gyvenimas; sarva – viskas; parigraha – apsuptas; bhoga – jusliniai patyrimai; tyAga – atsisakymas; kasya – kur?; sukhaM – laimė; na – ne; karoti – daro; virAgaH – atskyrimas;

Ar gyveni tu rūmuose saulėtuose, ar po medžiu randi šėšėlj, vilki prabangiai, o gal tik elnio odą tam naudoji? Miegi ant nuogos žemės ar lovoje patogiai? Visa ši aplinka - tai smulkmenos bereikšmės, jei Neprisirišimo (Vairagya) nesi išsiugdęs. Palaiminti jį turintys, jie visada laimingi. (Posmas priskiriamas Nitjanandai)

Paaiškinimai: Kartais esmė pasimeta smulkmenose. Kartais smulkmenos žmogaus gyvenime tampa svarbesnės už Esmę. Kelio pradžioje dvasinės pratybos – tai savojo būdo keitimas ir reikalingų savybių ugdymas. Žmogus gali būti prisirišęs net prie savo neprisirišimo. Kartais – ir prie ubago lazdos ar vienuolio sutanos. Todėl kita prisirišimo pusė – neprisirišimas, veidrodinis atspindys priešybių pasaulyje.

Kitas klausimas – anksčiau ar vėliau teks išeiti iš savo patogaus, mažo pasaulėlio, užpildyto mažomis tiesomis ir nuomonėmis. Ta menamo patogumo erdvė, ta "komforto zona", tik dar viena apribota "zona", kitaip tariant, kalėjimas tavo kūnui ir protui. Prisimink tai, atpažink.

Jogas žengia anapus priešybių ir suvokia savo prigimtį tokią, kokia ji Yra. Išoriniai pavidalai pamažu netenka buvusios reikšmės, atkrenta kaip kiaušinio lukštai ir suspindi vidinė nesikeičianti Esmė, būtis "Aš Esu Tai". Pradžioje atskiriamas ir pajaučiamas Stebėtojas. Stebėtojas liudija vyksmą, tačiau jį neįsitraukia. Tai ir yra vairagya. Tuomet Stebėtojas pamato tylą ir ima ją stebėti. Suvokia, kad visa gimsta iš tylos, kad jis pats yra ta tyla. Ir nieko nėra, išskyrus ją. Vidine klausia išgirdęs OOOM, jau nepasuksi juk atgal...

Vienas iš Patandžalio Aštuoniapakopės jogos laiptelių yra santoša – pasitenkinimas tuo, kaip yra dabar. Jei nėra pasitenkinimo, tavo žvilgsnis visad nukreiptas į ateitį, kurios dar nėra, o yra tik menami ateities lūkesčiai ir viltys. O Stebėtojas yra dabar, jo nėra nei ateityje, nei praeityje. Tad kas tu esi, žmogau?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

20 Posmas

yogarato vābhogaratovā
 saṅgarato vā saṅgavīhinaḥ |
 yasya brahmaṇi ramate cittam
 nandati nandati nandatyeva || 20

yogarataH – užsiėmėš jogos pratybomis; vA – arba; bhogarataH – užsiėmėš juslių tenkinimu; vA – arba; saGgarataH – palankus (gėrį nešantis) bendravimas; vA – arba; saGgavIhinaH – nebendruojantis; yasya – kieno; brahmaNi – Viešpatyje; ramate – panirėš; cittaM – sąmonė; nandati – džiaugiasi; nandatyeva – iš tikro laimingas;

Kažkas ieško pasitenkinimo jogoje, kažkas kitaip patenkina jusles (Bhoga), kažkas prisirišimų pilnas, o kažkas neprisirišęs. Bet tik tas, kurio sąmonė į Neišreikštą (Brahman) panirusi giliai, tiktai jis laimingas iš tiesų. Tiktai jis laimingas! (Posmas priskiriamas Anandagiriui)

Paaiškinimai: Joga taip pat gali tapti prisirišimų šaltiniu. Kaip ir bet kokios veiksmu pagrįstos pratybos ar kitokia veikla. Žemiškaisiais saitais prisirišama prie mokytojų, pratybų, kūno padėčių, skonių ar garsų. Taip joga tampa juslių tenkinimu. Yra pasakyta: „Kai jūs medituojate tam tikroje padėtyje, atliekate tam tikras pastangas, jūs sustiprinate pojūtį, kad „aš esu medituotojas“, o tai reiškia - „aš esu kūnas“. Argi jūs esate vien tik kūnas?

Žmonės ieško laimės, tačiau neranda. Jei ir apčiuopia ją, čiumpa lyg laimės paukštę, tačiau ši išsprūsta iš silpnėjančių rankų ir nuskrėja tolyn, palikdama miglotus prisiminimus ir ašaras. Tikroji laimė nėra mintis ar jausmas - ji nekelia jokių sąlygų. Ji tiesiog yra. Yra visada. Žmogaus aptemęs suvokimas, tamsus nežinojimas, lyg skraistė gaubianti širdį, neleidžia būti laimingam. Pašalink nežinojimą ir tapsi laimingas. Ir ši laimė bus tvari ir nepraeinanti. Kūnas praeis, šis gyvenimas praeis, o laimė liks, ji nepraeis. Nes ji čia buvo yra ir bus visada. Ji visad Yra. Nors ir tai visai nesvarbu. O gal ir svarbu?

Argi tu esi vien kūnas, jausmai ir protas? Argi giliau jau nieko nėra?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

21 Posmas

bhagavad gītā kiñcidadhītā
gaṅgā jalalava kaṇikāpītā |
sakṛdapi yena murāri samarcā
kriyate tasya yamena na carcā || 21

bhagavad-gItA – Bhagavat Gita; kiYcit – truputį; adhItA – mokomas; gaNgA – upė Ganga; jalalava-kaNikApItA – dalelė vandens lašelio; sakRdapi – tik vieną kartą; yena – kurį; murAri – Viešpats Krišna; samarcA – tobulas garbinimas; kriyate – atliktas; tasya – jo; yamena na carcA – nepaliečia, “nesirūpina” mirties dievas;

Vos šiek tiek Bhagavat Gitą paskaitęs, išgėręs lašą Gangos vandens, Viešpaties (Murari arba Krišnos) garbinimą tik kartą nuoširdžiai atlikęs, žmogus išsivaduoti gali nuo susitikimo su Mirties Dievu (Jama). (Posmas priskiriamas Dridhabhaktai)

Paaiškinimai: Šioje Visatoje, šiame pasaulyje niekas neprapuola, niekas neišnyksta be pėdsako. Kiekvienas teisingas veiksmas duos vaisių. Tačiau vaisius priklauso nuo karmos. Joks vaisius nesubręsta greitai. Lotosas pražysta vienas, tamsią naktį tyloje. Nei anksčiau ir nei vėliau, tik skirtu laiku. Prieš tai buvo ilgas, pašaliečio akiai nepastebimas brendimo vyksmas.

Mirtis ateina kaip užmarštis. Atgimimas – ir vėl viskas nuo pradžių. Jei prisimintum – žinotum. Tačiau tu neprisimeni?

Jei žmogus pasiruošęs, galbūt jam užtenka tik vieno nedidelio stumtelėjimo, kad jo laivas pasiektų krantą. Kas gi tai žino iš tiesų?

Kai žmonės erdvę suvynios tarytum odą, tuomet [ir] nepažinus Dievo, liausis kančia, pasakyta Švetašvara (Šviesos ir Švaros) Upanišadoje. Tačiau pradžioje būtinas veržimasis, aiškus vidinis Ketinimas įlipti į valtį ir perplaukti samsaros vandenyną. Nepasiruošęs ir nenorintis keistis, dirbti su savimi, keisti savo būdo savybes, ar toks žmogus sugebės išgirsti Viešpaties (Mokytojo) vedimą?

Viešpaties Malonė Indijoje nuo seno vadinama Šaktipata. Tai Šakti, Moteriškosios Deivybės ir jos agnos, nusileidimas į žmogų. Tai taip pat vadinama Platesniu Suvokimu.

Ar laukti jos ar dirbti jai?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

22 Posmas

punarapi jananaṁ punarapi maraṇaṁ
 punarapi janani jāṭhare śayanam |
 iha saṁsāre bahudustāre
 kṛpayā'pāre pāhi murāre ||22

punarapi – ir vėl gi; jananaM – gimimo; punarapi – ir vėl ir vėl; maraNaM – mirties; punarapi – vėl ir vėl; janani jaThare – motinos įščiose; WayanaM – buvimas; iha – šiame pasaulyje, čia; saMsAre – persikūnijimuose; bahudustAre – sunkiai įveikiamas; kRpayA 'pAre – beribėje atjautoje; pAhi – apgink; murAre – Viešpatie!;

Ir vėl gimimas, vėl ir vėl mirtis, ir štai vėl - motinos įščiose atsiradimas... Iš tikro, kaip sunkiai įveikiama pasikartojanti samsara! O Viešpatie (Murari arba Krišna), atjauta beribe! Tik Malonė Tavo man padėti gali, išgelbėk ir apgink mane! (Posmas priskiriamas Nitjanathui)

Paaiškinimai: Mes neprisimename savo buvusių gimimų. Esame užmaršūs. Todėl tapsmas prisimenančiu yra pertraukiamas užmarštimi, kai sąmoningumo srautas nutrūksta. Užmarštis ir nauja pradžia yra lyg apsauginis gamtos veikimas, Malonė nepasiruošusiems. Mums sudarytos sąlygos tobulėti, kad nebūtume apsunkinti praeities poelgių ir klaidų. Ir vėl pradėti viską beveik iš naujo. Kas dabar gali pasakyti, kam priklauso praėjusios klaidos, praėję gyvenimai? Kur jų ištakos? Argi "aš" vakar esu "aš" šiandien? Ar šie gyvenimai, net jei prisiminti, yra tikri?

Viskas kinta ir mainosi būtent šiandien, savo mažais poelgiais ir nedideliais kasdieniais apsisprendimais mes kuriame rytojų. Likimas tik supratimu pakeičiamas. Kai klaidos liausis, šviesa apšvies visus tamsiausius sielos užkaborius, dvasia suspindės nauja saule, užmarštis liausis. O kas yra tos "klaidos"? Argi jos neatvedė tavęs čia, mano drauge ir tu dabar skaitai šias eilutes?

Viena nuostabiausių ir veiksmingiausių pratybių yra malda. Ji yra prieinama visiems.... Mums, žmonėms yra sudaryta galimybė keistis ir būti suprastiems. Savimi sukurti tyrą vidinį ketinimą ir jį įgyvendinti. Ir tada nesupratimo kančia liausis ir mes suvoksime tai, kas nesikeičia. Tai bus dieną, kurią tu pavadinsi "šiandien", reiškia, dabar...

O kas gi nesikeičia jau dabar?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

23 Posmas

rathyā carpaṭa viracita kanthaḥ
 puṇyāpuṇya vivarjita panthaḥ |
 yogī yoganiyojita citto
 ramate bālonmattavadeva || 23

rathyA – takas; carpaṭa – lygus; viracita – paruoštas; kanthaH – kaklas; puNyApuNya – gėris ir blogis; vivarjita – atskirtas; panthaH – kelias; yogI – jogas; yoganiyojita – jogiškas įvaldymas; cittaH – protas; ramate – paniręs, ramus; bAlonmattavadeva – lyg kūdikis ar beprotis (keistuolis);

Siauras takelis į Suvokimą veda. Kelias šis aukščiau priešybių, jų pasireiškimų - ydų ir dorybių. Tapk laisvas, joge, tikrųjų jogiškų pratybų būdu įvaldęs protą ir jusles (Citta), išlik Suvokime paniręs ir neprisirišęs, lyg vaikas ar beprotis. (Posmas priskiriamas Nitjanathui)

Paaiškinimai: Kartais sakoma, kad dvasinis kelias yra ėjimas lyg per skustuvo ašmenis. Kelyje tyko daug sunkumų ir išbandymų. Jei būtų paprasta ir lengva – visa žmonija vaikščiotų laiminga ir nušvitusi, sukurtų nuostabų ir tobulą pasaulį - jau dabar. Tačiau tuomet – atgaja sustotų, gal neliktų ir pasaulio. Tačiau jogas, kas beatsitiktų pasaulyje ir pasauliui, kuria Deivišką ramybės sodą savo širdyje, nes jis tiesiog kitaip ir negalėtų, o tik taip. Ir jis tai Žino.

Jogas savimi peržengia įprasto gyvenimo apribojimus ir priešybių poras. Pats tampa Tiesa ir Žinojimu ir Meile. Tai reiškia Šaltinio, iš kurio viskas kilo, pažinimą. Pirma Žmogus tampa laisvas, tuomet gali padėti kitiems. Laisvė nereiškia pabėgimo. Ji reiškia atsakomybę ir savo kelio supratimą.

“Vaiko žvilgsnis” šiame gyvenime yra nepaprastai skvarbus ir esmingas. Vaikas yra tyras, jo protas dar neapkrautas įpročiais ir susikurtomis arba primestomis sampratomis. Vaikas yra laisvas ir džiaugsmingas. Yra pasakyta: “Iš pradžių mes susikuriame įpročius, o tada įpročiai sukuria mus.” Turime ko pasimokyti iš vaikų.

Žmogus, peržengęs protą, pajungęs jį lyg įrankį savo dvasinei valiai veikti, galėtų būti pavadintas be-pročiu... Jis jau nebėra protas, jis nebesitapatina su juo. Gali įjungti ir išjungti, kada panorėjęs, lyg kokį elektros prietaisą... Gal tiksliau, gali nukreipti savo dėmesį kur tau tuo metu reikia: net jei radijas veikia, tau jau nebūtina jo klausytis.

Panirti, protą, jausmus ir visą esybę-ego panardinti į Neišreikštą, jam atsiduoti, yra lengva ar labai sunku? O gal nebūtina rinktis vieno iš dviejų, kai yra Vienis?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

24 Posmas

kastvaṁ ko'haṁ kuta āyātaḥ
 kā me janaṁ ko me tātaḥ |
 iti paribhāvaya sarvamasāram
 viśvaṁ tyaktvā svapna vicāram || 24

kaH – kas?; tvaM – tu; kaH – kas?; ahaM – aš; kutaH – iš kur?; AyAtaH – atėjau; kA me janaṁI – kas mano motina?; ko me tAtaH – kas mano tėvas?; iti – tokiu būdu; paribhAvaya – nusiteikimas “anapus”; sarvaM – visiškai; asAraM – netinkantis; viWvaM – pasaulį; tyaktvA – palikdamas; svapna – svajonė, sapnas; vicAraM – apmąstymas, atskyrimas (netikrą nuo tikro);

Kas tu? Kas aš esu? Iš kur atėjęs? Kas mano motina? Kas tėtis mano? Galvoki apie tai, išsiugdęs tikrą Suvokimą, pažvelk anapus. Pasaulis šis visai ne toks, kaip tau atrodė. Atskirk kas Tikra, atpažink netikra, pažvelgdamas į šį gyvenimą, lyg į tuščią sapną. (Posmas priskiriamas Surendrai)

Paaiškinimai: Vienas Mokytojas yra ištaręs: „Galų gale, kas gi iš esmės yra šis kasdienis gyvenimas, jei ne ryškių netikrumų kaita?...“ Nesitikėkite gauti aiškių atsakymų protiniu lygmeniu. Atsakymų prote nėra. Yra tik nesibaigiantys klausimai. Ir klausimas yra daug esmingesnis už atsakymą.

Atsakymas į klausimą “Kas aš esu?” ateina lyg šviesos blyksnis, belaikis Suvokimas, nereikalaujantis protavimo ir grubių protinių darinių kūrimo.

Nustokite kreipti dėmesį į protą – ir jam apimus (o gal tik jūs nustojote jo minčių klausytis), galėsite išgirsti savo vidinį vedimą, Mokytoją. Protas – lyg garsiai grojantis radijas. Šiame foniniame triukšme pradingsta tylus Mokytojo balsas. Balsas dera klausyti tylesnėje aplinkoje. Iš pradžių siekite išorinės tylos. Pamažu ši tylą taps jūsų vidine tyla. Tuomet ir išgirsite. Tai galėtų padaryti kiekvienas. Tačiau daugeliui net į galvą neateina, kad Mokytojas visada yra ir buvo šalia jūsų. Vis ieškote išorėje. Išorėje Mokytojo nėra. Ir viduje jo nėra. O kur jis YRA?

Taip parašyta: „Net jei nesimato Mokytojo prie lovos ir nesigirdi šnabždesio nakties tyloje, vis tiek Šventoji Galia yra šalia, Šventoji Šviesa šviečia jūsų dvasinio poreikio ir siekių valandą.“ Jos ir laikykitės.

Tad kas slepiasi už kūniškų tėčio ir mamos, kokia galia, mane čia atvedusi?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

25 Posmas

tvayi mayi cānyatraiko viṣṇuḥ
vyartham kupyasi mayyasahiṣṇuḥ |
bhava samacittaḥ sarvatra tvam
vāñchasyacirādyadi viṣṇutvam || 25

tvayi – tavyje; mayi – manyje; ca – ir; anyatra – kituose; yka – vienas; viSNuH – Viešpats Višnu; vyartha – veltui; kupyasi – tu pyksti; mayyasahiSNu – esi man nepakantus; bhava – nusiteikimas; samacittaH – lygus požiūris; sarvatra – visur; tvaM – tu; vAYchasi – sieki; acirAd – greitai; yadi – jeigu; viSNutvaM – Višnu savybes;

Tavyje ir manyje ir visuose žmonėse gyvena vienas Deivas. Jis vienas visuose. Be reikalo pyksti ir esi man nepakantus! Tai beprasmybė. O jeigu nori tu pasiekti Višnu Šalį, jo savybes įgyti, žvelk į žmones lygiai ir ramiai (Sama Bhaava). (Posmas priskiriamas Medhatithirai)

Paiškinimai: Yra viena Tiesa, tačiau žmonės suskaldė ją į begales dalelių, tos vienatinės Tiesos atspindžių, ir iki šiol nepaliauja ginčydamiesi, kuri iš jų teisingesnė. Tai šis savininkas (ego), besisavinantis saulės zuikutį, tą regimą mažą tiesą, sukelia žmoguje atskirumo jausmą (ego ir yra ta gamtos programų sąlygota atskirtis), nepasitenkinimą, nesaugumą, pyktį. Kai dalelių atspindžiai susirenka į gražią (ji graži?) mozaiką – gimsta bendrystės ir darnos pasaulėvyda, kuri veda į pačią tiesą. Ši Didžiojo Gyvenimo patirtis yra Gupta Vidya – slaptoji Vydija, senoji protėvių/pramočių išmintis.

Viena Tiesa negali būti išreikšta žodžiais, nes ji yra ne proto darinys, o visaapimanti Dermė, iš kurios kyla visi pasaulio pasireiškimai. Iš vieno deiviškojo išminties Šaltinio geria visi dvasios vandens ištroškę. Vandens Šaltiniai gali būti įvairių skvarmų, tačiau vanduo visuose vienodas ir tas pats. Jei vanduo skiriasi, tai jau žmogaus rankų darbas. Jogas žino, kad Bendroji Sąmonė yra viena visuose ir visame, kas Būvoja, kas Yra. Savininkas vertina ir lygina, niekuomet nenurimdamas, kaupdamas. Jogas savo savininką atskiria nuo ramaus Stebėtojo, mokosi neteisti ir nevertinti nei aplinkos, nei pasaulio. Priimdamas jį tokį, koks yra, jis nesukuria kovos. Nes kovai reikalingi du. Įtvirtindamas savimi pasaulio ir žmonių bendrystę, jogas tyliai liudija pats save, Tai jo didžiausia dovana pasauliui ir žmonėms.

Gyvenimas – tai ne bėda, kurią reikia spręsti, o stebuklas, kurį reikia išgyventi, kalbėjo Mokytojas. Ar supratai šį būties paprastumą?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

26 Posmas

śatrau mitre putre bandhau
 mā kuru yatnaṁ vighrahasandhau |
 sarvasminnapi paśyātmānaṁ
 sarvatrotsṛja bhedājñānam || 26

Watrau – priešė; mitre – drauge; putre – sūnuje; bandhau – giminaičiuose; mA kuru – nedaryk; yatnaM – pastangų; vighrahasandhau – atskirdamas ar sujungdamas; sarvAsminnapi – visose būtybėse; paWyAtmAnaM – matyk Atmaṅ-Dvasią; sarvatra – visur; utsRja – atsisakyk; bhedAjYAnaM – skirtumų suvokimo;

Nešvaistyk jėgų, siekdamas laimėti meilę ar kovodamas su draugais ir priešais, vaikais ir giminaičiais. Žvelk į juos, kaip į save, suprask, kad visa persmelkiantis Stebėtojas visuose gyvena, atmeski dvilypumą ir skirstymą į geruosius ir bloguosius. (Posmas priskiriamas Medhatithirai)

Paaiškinimai: Dar nesuvokusieji vis ginasi ir kovoja, vis varžosi, kaip gamtos programos liepė. Todėl jie pažįsta tik kovą ir susipriešinimą, o sunkioje kovoje gimsta stirpiausieji. Tačiau kovos linijos ryškėja ne karų laukuose, o žmonių protuose. Ir ši kova yra nesibaigianti ir sunki. Žemesnioji prigimtis žmoguje – galinga jėga. Jeigu ji nesuvokta ir neapšviesta aukštesniosios prigimties, gali tapti galinga griaujamąja jėga tiek žmogaus kūne ir sieloje, tiek aplink jį pasaulyje. Daug nelaimių jau atnešė tušti troškimai, žvėriškos varžytuvės dėl išteklių, kurių, rodos, niekada negana, varžytuvės dėl valdžios ir įtakos kitiems. Tai gamtos viešpačio pavidalai.

Dera prisiminti, kad kasdieniniuose santykiuose su aplinkiniais atskleidžiame visa, ką šiandien turime savyje. Jogos gi yra atpažinęs ramybę ir džiaugsmą. Mūsų pasirinkimas tikrai nedidelis: galime matyti visuose žmonėse deiviškąjį pradmenį, stebuklingą kibirkštį, tą pačią, kuri įžiebė žvaigždes ir sukūrė planetas, netobulame matyti tobulybės pradmenį ir Didžiąją galimybę – toks yra jogo mažytis ir labai didelis pasirinkimas.

Juk visa kyla iš vieno Šaltinio. Prigimtis viena ir nedaloma. Dvilypis mąstymas drasko žmogų į dalis. Pusiausvyra dalis sujungia, Meilė padaro šias dalis tvarias. Žinojimas atveria kelius be kelių. Stebėtojas paliudija šį pokytį įvykus.

Ką dar turėtume žinoti?

Galime suskirstyti pasaulį ir žmones į "geruosius" ir "bloguosius", į "mus" ir "juos". Teisus ir klystančius. Tačiau kam nuo to geriau, gal tik tavyje glūdinčiam savininkui?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

27 Posmas

kāmaṁ krodhaṁ lobhaṁ mohaṁ
 tyaktvā'tmānaṁ bhāvaya ko'ham |
 ātmajñāna vihīnā mūḍhāḥ
 te pacyante narakanigūḍhāḥ || 27

kAmaM – aistra; krodhaM – pyktis; lobhaM – godumas; mohaM – regimybė; tyaktvA – atmetęs; atmAnaM – savo paties atmano-dvasios; bhAvaya – prigimtį; ko 'haM – kas aš?; AtmajYAna – atmosferos pažinimas; vihInA – netekęs; mUDhAH – kvailiai; te – jie; pacyante – ruošia; naraka – pragaras; nigUDhAH – įkištas;

Geidulį ir pyktį, aistras ir regimybės... Atmeski visa tai! Suvoki savo Dvasios prigimtį ir atsakyk į klausimą – kas aš?! Kvailiai tie, nesuvokiantys, kas jie yra iš tikro. Juos ruošiasi į pragarą įgrūsti jų lemtis. (Posmas priskiriamas Bharativamšai)

Paiškinimai: Esminį klausimą „kas aš?“ plačiai po pasaulį paskleidė Indijos šventasis ir jogas Ramana Maharišis. Visais laikais buvo ir daug kitų išminčių, gal ne tokių žinomų, mokiusių ne žodžiais, bet Tyla. Žodžiai tik tiems, kurie dar nesupranta Tylos. Tačiau ir teisingas žodis veda į Tylą. Kiekvienas garsas, kiekvienas virpesys veda į savo šaltinį, priešingą jo sklidimo kryptčiai. Sklidimo kryptis traukia išorėn, užburia ir kviečia pasilikti gyvenimo puotoje. Keliuoti pasroviui – visada paprasčiau ir patogiau. Prieš gyvenimo srovę – yra daug sunkiau. Nepriimkite tiesmukai, buitškai, kaip kartais kalbama apie tariamus prieštaravimus tarp jogos ir tantrės. Keliavimas „prieš srovę“ yra žmogaus prigimtį jam pačiam atskleidžiantis veiksmas, jogo likimas.

Daugelis patenka į veiksmo pinkles. Veiksmas pasroviui sukelia laikiną „malonumą“ ir užsimiršimą veiksmo. Tai primena dvasines pratybas, tačiau tokie dalykai yra netvarūs, sukelia priklausomybes nuo tų pačių pasikartojančių veiksmų. Juos norisi atlikti vėl ir vėl. Kad tik neliktum tyloje... Protas sugalvos begales priežasčių, kad tik liktų žmogaus viešpačiu.

Sąmoningas veiksmas yra karma joga - ji kitokia nei įprasta veikla. Įprasta veikla – keliaudami pirmyn, keliaujame atgal (į mirtį). Karma joga (sąmoningumas) - kelionė atgal, į Šaltinį, yra kelionė pirmyn. Ir tas mažytis Pasirinkimas, kaip sąmoningumo pradmuo, jis yra tikras.

Mokytojai moko: būkite veiksmingi, netapdami užimtais. Užimtumas – tai lyg psichinė liga. O veiksnio didinimas reiškia sveikatos, kūniškos ir psichinės, gerinimą, kuri savaime jau neša darną.

Ir klausimas - kas aš? – klausimų klausimas. Atsakymas gali būti - nežinau... Lyg akimirkos nusulinimas. O kaip atsakymas, ar jis yra? Ar jis iš viso tau reikalingas?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

28 Posmas

geyam gītā nāma sahasram
 dhyeyaṁ śrīpati rūpamajasram |
 neyaṁ sajjana saṅge cittam
 deyaṁ dīnajanāya ca vittam ||28

geyaM – turi būti sudainuotas; gItA – Bhagavat Gita; nAma – Viešpats vardas; sahasraM – tūkstantį kartų; dhyeyaM – susitelkti, medituoti; Sripati – Viešpats; rUpaM – pavidalas; ajasraM – nepavargstant; neyaM – turi įeiti; sajjana – dorovingi žmonės; sanGe – bendravime; cittaM – protas; deyaM – turi būti išdalinama; dInajanAya – tie, kam reikia pagalbos; ca – ir; vittaM – turtas;

Skaityk Bhagavat Gitą ir tūkstančius kartų kartok nepavargdamas Viešpaties šventus vardus. Medituoki skvarmas Jo bei Esmę. Užimk savo protą ir jausmus bendravimu su Šventaisiais, o turtą skurstantiesiems išdalink, tiems, kam tavos pagalbos reikia. (Posmas priskiriamas Sumatirui)

Paaiškinimai: Kad pasiektum Platesnį Suvokimą, dera atlikti pratybas. Tam, kad gautum Dovaną, reikia būti jai pasiruošus, kitaip tariant, būti jos vertam. Kitaip Dovana gali tiesiog sugriauti tavo gyvenimą. Todėl ji negali būti suteikta anksčiau laiko. Tas, kas išmoksta įvaldyti savo agnas, savo jausmus ir protą, savo kvėpavimą, - išmoksta įvaldyti savo gyvenimą. Tam ir reikalingos pratybos, nors Malonės ir Suvokimo požiūriu jos visiškai bereikšmės.

Šiame posme kalbama apie šventraščių skaitymą bei Viešpaties Vardų kartojimą, meditavimą. Šventraščiai gali būti skaitomi įvairiais suvokimo lygmenimis, aukščiausias iš kurių - tikroji Žinojimo (Jnana) Joga, kai skaitovas tampa Viena su tuo, kas skaitoma. Šventų vardų kartojimas taip pat vyksta įvairiais būdais, maldos pratybos ir mantra joga. Tikroji būseną meldžiantis – Atsidavimo (Bhakti) joga, kai besimeldžiantysis tampa Viena su savo malda, vadinasi, ir maldos deivybe.

Meditavimo ašainis pavidalas – Susiliejimas arba samadhi, kai Stebėtojas tampa viena su tuo, kas yra stebima. Tyla stebi pati save ir tampa viena tyła. Bendravimas su šventaisiais taip pat gali vykti įvairiais lygmenimis. Pradžioje mokinys gali bendrauti tik žodžiais su mokytojais, esančiais medžiaginiuose kūnuose, vėliau išgirsta jų tylos balsą, gali išgirsti ir vedimą tų, kurių čia nėra, tačiau jie yra tokie pat tikri, lyg čia būtų (nepainioti su vaizduotės veikla).

Ir už viso to matyti Visuminės sąmonės veikimas. Būk pastabus ir atpažink. Tam, kad pratybos būtų sėkmingos, reikalingas atsžadėjimas to, kas nėra Tikra. Turto išdalinimas yra simbolinis atsžadėjimas ir Veiksmo (karma) joga. Tačiau neužtenka tiesiog išdalinti daiktinį, apčiuopiamą turtą. Jei išlieki prie jo prisirišęs – jis visas lieka tavo.

Galų gale, protinio atskyrimo riboženkliai tarp "teorijos" ir "praktikos" tampa nebe tokie aiškūs ir ima ryškėti Gyvenimo jogos pavidalai, kai visas gyvenimas tampa joga. Žmogus atlieka jogą ir būdraudmas, ir miegodamas, jį moko aplinkybės, sutikti žmonės, gamta. Viskas kalba, visa turi savas reikšmes. Jas galima skaityti lyg Žvaigždžių Knygą. Kokia tai nuostabi knyga.

Kaip ją perskaityti? Kur jos pradžia?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

29 Posmas

sukhataḥ kriyate rāmābhogaḥ
 paścāddhanta śarīre rogaḥ |
 yadyapi loke maraṇam śaraṇam
 tadapi na muñcati pāpāraṇam|| 29

sukhataH – laimei; kriyate – padarei; rAmAbhoga – jusliniai malonumai; paWcAddhanta – paskui atsilieps; WarIre – kūne; roga – liga; yadyapi – nors; loke – pasaulyje; maraNa – mirtis; WaraNaM – suirimas, prieglobstis; tadapi – net tada; na muYcati – nepalieka; pApAcaraNaM – nuodėmių kelias;

Tas, kas laimės ieško jausmų ir malonumų apsupty, greitai kūno ligomis susimokės. Ir vis tik, net suvokdamas - mirtis šiame pasauly tam pabaigą jau greit atneš, toks nenustoja ir toliau keliavęs nuodėmių keliu.

Paaiškinimai: "Norų negalima patenkinti, tenkinant jusles. Kaip ugnis vis labiau įsidega į ją metant kurą, taip ir norai auga, kada juos bandoma patenkinti. Net jeigu visas esantis žemėje maistas, visi brangieji metalai, visi gyvūnai ir visos nuostabios moterys taptų norų apvaldyto žmogaus nuosavybe, tai vis tiek jo nepatenkintų.... Norai neleidžia žmogui suvokti savo tikrosios prigimties. Norai užtemdo išmintį taip, kaip dūmai uždengia ugnį. " Tai Indijos šventojo ir jogo svamio Šivanandos žodžiai.

Šiame pasaulyje veikia visuotiniai dėsningumai, kurių tėkmės geriau yra prisilaikyti. Kai pusiausvyra pažeista, gamta siekia ją atstatyti. Žmogaus gyvenime nedarna gali pasireikšti dideliais sukrėtimais, ligomis. Ligų priežastys – įvairios. Tačiau taip pat jas galima suvokti lyg kvietimą: pakeisti savo gyvenimą, išmokti pamokas, atsibusti ir prisikelti dvasiniam gyvenimui.

Pusiausvyra atstatoma svarbumo pojūčio tirpdymu. Jei pusiausvyros atstatyti nepavyksta, pavidalas gali būti sunaikintas ir vėl susikuria kitas. Šiame vyksme nėra nieko asmeniško. Kartais šis vyksmas yra vadinamas karma. Sakoma, kad žmogus turi savo karmas ir vis sukasi ratu. Iš šio rato išsiveržti nepaprastai sunku, tačiau įmanoma. Dera atpažinti ir Suvokti, ką jums nori pasakyti Mokytojas.

Žmonėse gyvena dvi jėgos. Dvasinė Jėga verčia juos siekti Dangaus, kiekvienam einant savo keliu į Suvokimą. Ir ši Jėga yra prigimtinei mūsų, žmonių giminės, galimybė. Medžiagiškoji jėga traukia prie žemės ir pasireiškia kaip žemesnioji prigimtis. Teisingai panaudota ši yra tinkamas "kuras" pakilti į Dangų, į savo Žvaigždę, savo dvasinio šauksmo link. Tik tvirtai atsistojęs ant žemės ir suradęs pusiausvyros tašką, ištiesi rankas į dangų Dangų. Tai reiškia būti ir išlikti pusiausvyroje, darnoje. Iš kurios užgimsta dermė.

Kas yra ši dermė? Kur šio derėjimo šaknis?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

30 Posmas

arthamanartham bhāvaya nityam
nāstitataḥ sukhaleśaḥ satyam |
putrādapi dhana bhājām bhītiḥ
sarvatraiṣā vihiā rītiḥ || 30

arthaM – klestėjimas; anarthaM – vargai; bhAvaya – nusiteikimas, nerimauti; nityaM – nuolat; na – ne; asti – yra; tataH – dėl to; sukhaleWaH – mažytis laimės gabalėlis; satyaM – tiesa; putrAdapi – net sūnaus; dhana – turtas; bhAjAM – įgyjantis; bhItiH – bijo; sarvatra – visur; eSA – tai; vihitA – veikia; rItiH – būdas;

Jeigu nuolatos tu susirūpinęs klestėjimu savuoju ir bijai vargų, ir neturi tu nei krislelio Suvokimo ir iš tikro, nei kruopelės džiaugsmo; turtuolis bijo netgi savojo sūnaus. Tokia jau turto kaina šitame pasauly.

Paaikškinimai: Tai viena didžiausių ir šiuolaikinio pasaulio „ligų“. Toks elgesys, kurį programuoja visa „civilizuota“ aplinka, savininkas mummyse. Šis pasipūtimas, tikėjimas vien apčiuopiamais dalykais, daro mus labai ribotomis būtybėmis. Žemesnysis pradas žmoguje visa įgyja per kovą, aukštesnysis gi ragina pasitikėti gamtos išmintimi, likimu, mokytoju ir nustoti rūpintis vien „klestėjimu“. Kad prigimtinis gyvenimo džiaugsmas nebūtų užgožtas su menamu „klestėjimu“ susijusių baimių ir prisirišimų.

Prisirišimas gimdo baimę prarasti. Baimė dar labiau skatina išsaugoti prisirišimą. Baimės agna sustiprintas prisirišimas tampa dar stipresnis bei sukelia dar stipresnę baimę.... Ši užburtą ratą pralaužti labai sunku. Tačiau užtvaros turi būti pralaužtos. Bus sunku, tačiau gyvenimo kelias turi būti nueitas. Prisimink, kad turto, įgyto per kovą ir kovoje, kaina yra labai didelė. O už tos kainos – juoda tuštuma ir nusivylimas. Ir tada visi turtai pasirodo beverčiai.

Tik Suvokimas išlaisvina. Kas gi yra Suvokimas (Tiesa)? Šis buvimas negali būti apibrėžtas – jis turi būti išgyventas. Tokia yra Tiesa. Suvokimas gimdo džiaugsmą be priežasties. Vienas išminčius yra pasakęs: jei tam, kad būtum džiaugsmingas, tau reikia priežasties, vadinasi, tu sergi. Tikrasis dvasinis džiaugsmas yra visiškai ne toks, nei įprastasis, kuris yra tiesiog jausmingumas. Dvasinio ieškotojo džiaugsmas yra tylus ir tyras dvasinis audeklas. Tam, kad džiaugsmas taptų tvarus – tapk savojo džiaugsmo Stebėtoju. Tai ir bus Suvokimo pradžia. Ir tai yra turtas, tai yra klestėjimas. Tai yra tvari gerovės valstybė tavyje.

Ar pasiruošęs ją priimti širdin?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

31 Posmas

prāṇāyāmaṁ pratyāhāraṁ
nityānitya vivekavicāram |
jāpyasameta samādhividhānaṁ
kurvavadhānaṁ mahadavadhānaṁ || 31

prANAyAma – kvėpavimo įvaldymas; pratyAhAra – jausmų ir proto įvaldymas; nityaM – nuolat; anitya – laikinai; viveka – atskirti; vicAra – galvoti; jApyasameta – šventų vardų kartojimas, džapa; samAdhividhAna – samadhi, aukščiausio susitelkimo būsenoje; kurvavadhAnaM – atlik atidžiai; mahadavadhAnaM – labai atidžiai;

Kvėpavimą tu savo įvaldyk, tuomet nukreipk jusles į vidų ir išmok atskirti, kas Tikra, o kas ne. Kartoki Viešpaties Vardus ir nuraminki protą, pasiek aukščiausią sąmonės susitelkimą. Eidamas keliu šiuo, būk atidus labai. Tu būki ypač atidus.

Paiškinimai: Kvėpavimas yra tavo gyvenimas. Kvėpavimo kokybė atspindi ne tik sveikatos kokybę – ji atspindi paties gyvenimo kokybę. Įvaldyti savo kvėpavimą – reiškia įvaldyti protą. Protas įvaldomas tik neprievartos (ahimsa) keliu. Tam, kas įvaldė protą, paklūsta laukiniai žvėrys ir paukščiai, visa Kūrinių jam lenkiasi. Apie tai pasakoja Šventraščiai. Pats protas kiek primena gyvūną. Ir esmė yra ne tiek tame, kad protas klausytų, o tame ar TU jo klausaisi.

Apie kvėpavimo įvaldymą, juslių nukreipimą vidun bei atskyrimą Tikra nuo netikra kalba Rišio Patandžalio Jogos sutros arba vadinamasis Patandžalio Aštuoniapakopės (astanga) jogos mokymas. Tikra yra tai, kas nesikeičia. Tikra yra tai, kas žmogų priartina prie deiviškumo. Netikra kinta ir mainosi. Nurimęs protas visus pasaulio reiškinius ir pasireiškimus priima vienodai ir lygiai.

Aukščiausias sąmonės susitelkimas galimas per Stebėtojo, ašainio prado savyje atradimą ir atskleidimą. Viešpaties Vardų kartojimas veda į vienybę su deiviškąja ašimi. Vardas yra tiltas į deiviškumą, Vardas yra pats deiviškumas.

Jogos pratybos gali būti pavojingos sielos ir kūno sveikatai, jei atliekamos neteisingai, be išorinio vadovo ar tikro vidinio vedimo (ne vaizduotės). Todėl jogas turi būti labai atsargus ir atidus, atlikti pratybas nuosekliai ir teisingai. Tam labai praverčia Mokytojų pagalba. Mokytojai perspėja, kad dvasinės pratybos – lyg vaikščiojimas skustuvo ašmenimis. Tai ne tuščia teorija ir ne su tavim susiję svarstymai, tai – patikrinta daugelio kartų patirtimi. Būk atsargus, būk nuoseklus. Jei susižeisi dėl neišmanymo, neverta dėl to kaltinti "jogos".

Ar šiuos perspėjimus priimi rimtai?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

32 Posmas

gurucaraṇāmbuja nirbhara bhakataḥ
saṁsārādacirādbhava muktaḥ |
sendriyamānasa niyamādevaṁ
drakśyasi nija hr̥dayasthaṁ devam || 32

gurucaraNAmbuja – dvasinio mokytojo lotoso pėdos; nirbhara – tvirtai; bhakataH – ištikimas; saMsArAt – iš samsaros pasaulio; acirAd – greitai; bhava – būseną; muktaH – išsilaisvinęs; sendriyamAnasa – su jausmais ir protu; niyamAd-eva – valdydamas; drakSyasi – pamatysi; nija – savo paties; hRdayasthaM – esančio širdyje; devaM – Deivą;

Jeigu tvirtai tu atsidavęs savo Mokytojo atneštajam Suvokimui, greitai tu įveiksi samsaros vandenyną, laisvas tapsi. Jusles ir protą deramai įvaldęs, - taip savo širdyje pajusi Deivišką buvimą.

Paaiškinimai: Daugelyje įvairių tautų ir laikmečių dvasiniuose mokymuose pabrėžiamas atsidavimas Mokytojui ir galimybė sekti jo nueitu keliu. Jis, būdamas medžiaginiame kūne arba jame jau nebūdamas, - gali padėti jogui saugiai perplaukti samsaros vandenyną – gyvenimo jūrą.

Mokytojas apsireiškia pasauliui įvairiomis skvarmomis, įvairiais veidais. Dažnai vadinamas tiesiog Deivu, nes yra pasiekęs Vienį su deiviškuoju pasaulio pradū. "Aš ir Tėvas esame viena" – kalbėjo vienas Mokytojas. Todėl ir buvo pasakyta: yra tik vienas Mokytojas – Pasaulio Dvasia. Ir pats artimiausias mokytojas kiekvienam žmogui – jo vidinis mokytojas, vidinis vedimas. Jį pajusti dera. Išorinis Mokytojas tik primena apie vidinio buvimą.

Šventas deiviškas buvimas yra kiekviename žmoguje, tik dažnai jis būna uždengtas debesų – savininko, susireikšminimo, svarbumo. Mokytojas jį mato, o paprastas žmogus sprendžia pagal savo atskirumą, dažnai paskendusį nuomonėse ir apkalbose. Ši atskirtis yra daugelio bėdų šaknis. Ši atskirtis tik įsivaizduojama.

Nežinojimas suteikia tik menamą saugumą - jei nori kažko išmolti, teks atsisakyti visų menamų dalykų, - sako Mokytojas. Tik tuomet galėsi atskirti Tikrą nuo netikrą, priimti pasaulį per Meilę ir pajauti Mane. Mane prajautęs, pats tapsi Manimi.

Nepasiklysk kelionėje, vaike, padėsiu tau, - švelniai taria Mokytojas.

Ar esi pasiruošęs priimti Jo vedimą ir paramą?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

33 Posmas

mūḍhaḥ kaścana vaiyākaraṇo
 ḍukṛṅkaraṇādhyayana dhuriṇaḥ |
 śrīmacchamkara bhagavacchiṣyai
 bodhita āsicchodhitakaraṇaḥ || 33

mUDha – kvailys; kaWcana – koks nors; vaiyAkaraNa – gramatika; DukRYkaraNa – gramatinė formulė; adhyayana – mokymasis; dhuriNa – parodyti, skatinti; WriMat-WaGkara – Šankaračarija; bhagavat – pakylėtasis; WiSyaiH – mokiniai; bodhita – nušvietęs; Asit – buvo; chodhitakaraNa – tapo veikimo priežastimi;

Taip kvailam ir pasimetusiam rašybos taisyklėse kalbos žinovui Pakylėtasis Šankara bei mokiniai parodė kelią į Platesnį Suvokimą, kelią, kuris pats yra Šviesa.

Paaiškinimai: Mokytojas parodo kelią ir padeda pamatyti šviesą. Tačiau pamatyti turi pats, niekas kitas. Ši puiki atgaja yra Kelionė į Save, lyg nuotykis, tačiau esmingiausias iš visų darbų šioje Žemėje, šiame įsikūnijime. Ir nieko nėra labiau esmingo – prisimink tai.

Tavoji Šviesa, kurią pamatei ir atpažinai yra tapati Visuminei Šviesai, kurioje nėra jokios tamsos. Tat tu Esi. Tat twam Asi.

Čiar nieko naujo po saule. Visuminėje Sąmonėje viskas talpinas. Visa jau yra joje. Dera tik atpažinti, Suvokti, lyg išryškinti tai, kas Yra. Naujumas yra pačiame žmoguje, jo dvasinėje gajoje, kai pamažu atgimsta tai, kas vadinama Platesniu Suvokimu. Šis Suvokimas ir yra jogos kryptis. Joga yra gyvasis Suvokimas. Yra šį kelią praėjusių, nueisi ir tu.

Taip išstartas Žodis tampa Gyvuoju Veiksmažodžiu, žmogaus gyvenimą veikiančia kuriančiąja galia.

Dėkojame Mokytojams.

Ar supranti, kad šis dėkingumas yra ir tavyje?

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

34 Posmas

bhajagovindam bhajagovindam
govindam bhajamūḍhamate |
nāmasmaraṇādanyamupāyam
nahi paśyāmo bhavataṛaṇe || 34

bhaja – garbink; govindaM – Govindą; mUDhamate – o, kvaily; nAmasmaraNAt – nuo švento vardo prisiminimo; anyaM – kitas; upAyaM – būdas; nahi – ne; paWyAmaH – mes matome; bhavataṛaNe – įprasto gyvenimo būseną;

Garbink Govindą, garbink Govindą! Govindą garbink! O kvaily! Visada prisimink ir kartoki Deiviškus vardus, nes nėra geresnio būdo pereiti gyvenimo-mirties pasikartojančius ratus.

Paaiškinimai: Gal būt jums Mokytojo žodžiai galėjo pasirodyti negailestingi ir netgi žiaurūs. Tačiau taip nėra. Jis švelnus ir mylintis. Gydytojas, atlikdamas savo įsikišimą, taip pat sukelia skausmą. Tačiau šis skausmas yra vedlys ne į mirtį, o į Gyvenimą ir sveikatą.

Mūsų pasaulis yra Didžioji Regimybė. Ji nėra nei gera, nei bloga. Kiekvienas čia gali gyventi įvairiausiais būdais. Tavo gyvenimas seka paskui tavo Ketinimą, kuris judina kalnus ir planetas, keičia tavo pasaulį būtent pagal šį Ketinimą. Tai iš Dvasios gilumų ateinantis balsas tavyje. Nepainiokite jo su kasdieniais norais. Pasidavę kasdienybei liksite kenčiančiais "liūdnojo vaizdo" riteriais samsaros vandenyne, susireikšminusiais ir svarbiais. Nes galinga regimybės jėga laiko jus priklausčiusi šio pasaulio nežinojime. Šis svarbumas yra menamas svarbumas. Juk žinote tai protu, dabar laikas sužinoti iš tiesų, sužinoti širdimi.

Drąsiai ženkite savuoju keliu. Atėjus laikui, žinosite, kur eiti ir ką daryti. Būkite kantrūs, mano vaikai. Nuoširdžiai dirbkite ir bus jums nuoširdumu atlyginta, kai gal to visai ir nelauksite. Plėskitės, tegu plėčiasi sąmonė, tenyksta apribojimai.

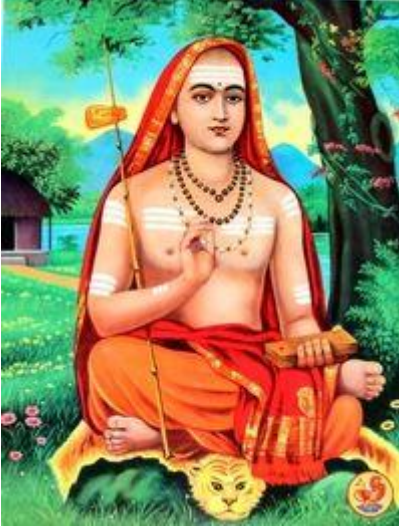
Prisiminkite: teorija ir praktika yra tik dirbtinis atskyrimas. Būkite Vienovė, kurkite vienovę savo vidiniame sąmonės lauke. Atskirtis yra menama. Bet koks sąmoningas, savimi suvoktas dvasinis, protinis, jausminis (astralinis) ar kūniškas judesys yra pratybos. Taip gimsta savaiminis judesys, kuris yra lyg Deiviškoji Lila-žaidimas – nuostabus ir teisingas. Šis savaiminis judesys – lyg Malonė. Tačiau Malonės gimimas visada išlieka slėpinium, toks tegu ir lieka. Kai Lila-žaidimas ir pratybos tampa Viena, skleidžiasi Deiviškasis grūdas žmoguje. Tai Mokytojo Palaiminimas mokiniams.

Esu laisvas ir džiaugsmingas Žmogus. Šlovė Viešpačiui, OM!

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

Šri Adi Šankaračarija - Garbink Govindą

“Garbink Govindą”, pasak padavimo, parašė Pasaulio Mokytojas (Jagadguru) Šri Adi Šankaračarijai bei jo mokiniams ir sekėjams. Pirmuosius dvylika posmų parašė Šri Šankara, o kitus – jo mokiniai. Tačiau tai tik spėjimas. Juolab, asmeniniai dalykai Indijoje niekada nebuvo svarbūs, nes, pasak Rytų pasaulėvydos, visose gyvose būtybėse gyvena tas pats Viešpats, pasireiškiantis įvairiais pavidalais, o iš tiesų Mokytojas yra vienas – Pasaulio Dvasia. Todėl yra svarbu tik tai, kad ši išmintis buvo pateikta ir mes turime galimybę ją pažinti. Visa kiti norai – tik proto žaidimai, ir pagrindiniai iš jų, noras sužinoti “kas?” ir “kodėl?”, kurie gali tapti kliūtimi jogui ir dvasiniam ieškotojui, siekiančiam Platesnio Suvokimo, o ne vien protinio žinojimo. Tačiau reikalingas ir jis...

Šri Adi Šankaračarija - didis jogos mokytojas ir filosofas, įtvirtinęs Advaita Vedantos pasaulėvydos kryptį. Jis gimė VIII m.e. amžiuje (kartais teigiama, jog daug anksčiau) Kaladi kaime pietų Indijoje. Tėvai buvo kilę iš brahminų kastos – jų vardai - Šivaguru ir Aridžamba. Apie Šankaros trumpą gyvenimą (pasak jo gyvenimo aprašymų, mahasamadhi pasiekė būdamas 32 metų) sklendo daug legendų ir pasakojimų. Indijoje jis laikomas Viešpaties Šivos įsikūnijimu. Šankaračarija apkeliavo visą Indiją, dalyvaudamas tikybos pokalbiuose, gaivino senovės apeigas. Įsteigė iki šiol gyvuojantį svamių dvasinį ordiną, turintį devynias šakas. Jo nuopelnai, įtvirtinant šiuolaikinę indų tikybą ir vyda yra neabejotini.

Šankara sukūrė įvairių eilėraščių ir poemų apie Visaapimantį Žinojimą. Kaip teigia tradicija, parašė komentarus daugeliui klasikinių veikalų, pvz. Patandžalio “Jogos sutroms”, “Brahmasamhita” ir kt. Vienas žinomiausių kūrinių yra šis – “Garbink Govindą”. Ir šiandien šios trumpos eilės išlieka svarbios ir žinomos Indijoje ir visame pasaulyje. Jos svarbios ir Vedų pasaulėžiūros bendram supratimui. Adi Šankaračarija mokė advaitos, arba nedvilypės pasaulėvydos. Ši Vyda yra gyvenimo pagrindas, nes ja remiasi vienokia ar kitokia pasaulėžiūra. O pasaulėžiūra yra tai, kas šiandien yra žmogus, kokį jis mato pasaulį, kiek plačiai sugeba pažvelgti, kokius mąstymo riboženklius nusistato.

Dvilypis mąstymas drasko žmogų į dalis. Tai ypač jaučiame šiais laikais. Skirstymas į gerus ir blogus, remiantis vien savuoju vidinio savininko (ego) išreikštu ribotu ir asmenišku suvokimu, yra labai įsišaknijęs. Ir tai – piktumų ir daugumos žmonijos kančių priežastis. Ji kyla iš nesupratimo, iš negebėjimo priimti pasaulį, kuris pasireiškia labai įvairiais vienos tikrovės atspindžiais. Tokį, koks jis yra. Neteisti ir nevertinti

pagal savo asmenišką ir ribotą supratimą. Ne skirtumų ieškoti, o vienijančio Prado, Tikrojo Suvokimo. Už besikeičiančių skvarmų įvairovės pamatyti Tai, kas nesikeičia.

Šankara teigė, jog visa Kūrinija yra Viena. Viskas yra Neišreikštojo sąmonė, arba Brahmanas. Brahmanas neturi jokių savybių, jis nepasiekiamas protui, yra už laiko, erdvės ir priešastingumo, buvoja jų neapribotas ir negimęs. Tačiau tai yra visos apreikštosios kūrinių Šaltinis. Visa iš jo išeina ir į jį sugrįžta. Šis Suvokimas - tai nedvilypė Vedų Žinojimo pabaiga (Advaita Vedanta), ši džnana (žinyčia) kuri neturi pradžios ir pabaigos, neturi priešasties. Yra tik Brahmanas ir tik jis yra tikrovė. Žmogaus Dvasia (Atman) yra tapati šiai Neišreikštai Sąmonei (Brahman). O šis mūsų kasdienis gyvenimas yra maja, arba regimybė. Jis praeina, lyg sapnas. Šios regimybės šydas aptemdo žmonių protus ir jie nebesuvokia savosios prigimties, pradėdami tapatintis su kūnu, protu ir jausmais. Iš tokio riboto suvokimo gimsta kančia, kuri yra pagimdyta Nežinojimo (Avidya).

Tokia “būtovės” kančia mūsų laikais labai paplitusi ir kartais pasireiškia įvairių vadinamųjų “depresijų” ir kitų negalių skvarmomis. Kai Dvasiai tampa neįauku savajame apvalkale -skafandre-kūne, ji vis garsiau apie tai praneša ir lyg kviečia Tikrajam Suvokimui. O susikurta tapatybė, šis savininkas (ego) kamuojasi ir kenčia, vis bandydamas susidėlioti gyvenimą pagal savo nesibaigiančius norus ir įsivaizduojamus poreikius bei lūkesčius. O gyvenimas vis nesidėlioja taip, kaip nori ši menama tapatybė. Ir kančios tampa dar daugiau, kol šio skausmo-malonumo kūno indas netampa sklindinas. Tik Mokytojo malonė padėti gali ! Teatsiunčia jis žmonėms galimybę atskirti, kas Tikra, o kas praeina! Ir priimti savo gyvenimus ir pasaulį be išankstinių sąlygų bei priekaištų artimiesiems, draugams, sutiktiesiems. Vidinis persikeitimas, atgaja yra visų išorinių pasikeitimų sąlyga.

Yra išlikęs pasakojimas apie “Garbink Govindą” sukūrimą. Vieną dieną Šri Šankaračarija kartu su savo mokiniais ėjo Varanasio (senasis miesto pavadinimas – Kašis) gatve. Eidamas pro šalį, išgirdo senojo sanskrito rašybos, gramatikos žinovo - pandito balsą, aiškinantį sanskrito rašybos taisykles. Jam pagailo sėdinčio po medžiu seno žmogaus, leidžiančio savo paskutines dienas protinėse pratybose. Tegu bent senatvėje jis atsidėtų maldai ir Neišreikštojo suvokimui!

Mokytojas priėjo prie senolio ir patarė gilioje senatvėje negaišti laiko rašybos taisyklėms, bet nukreipti žvilgsnį į Neišreikštąjį per maldą ir meditavimą. Ir tuomet Adi Šankara suprato, jog ir daugelio kitų žmonių ne geresnė padėtis... Jo galvoje pradėjo suktis eilės... bhajagovindam bhajagovindam govindam bhajamūḍhamate samprāpte sannihite kāle nahi nahi rakṣati ḍukṛṅkaraṇe... ir jis iš karto išdainavo senajam raybos žinovui pirmuosius 12 posmų. Vėliau, pasak legendos, įkvėpti mokytojo pavyzdžio, po vieną posmą sukūrė ir jo mokiniai...

Šri Adi Šankaračarija paprastais žodžiais, eiliuotu pavidalu paaiškina, kad mūsų požiūris į gyvenimą yra neteisingas iš esmės ir kaip suvokti teisingai. Mes paskendę regimybėse, vaikydamiesi proto ir juslių reikalaujamų medžiaginių ir protinių ar jausminių tikslų, užmiršdami dvasingumą ir maldą, pratybas. Laikas bėga tuščiai, o žmonės vis kartoja senas klaidas. Vis nerasdami laiko dvasingumui, savęs atskleidimui, atgajai.

Bėga amžiai, žmonės visada lyg ir tie patys, ateina ir išeina, o šios eilės mus įkvepia Platesniam Suvokimui taip pat, kaip tai darė ir VIII amžiuje. Mokytojo Žodis veikia ir šiandien, todėl „Garbink Govindą“ yra

žinomas kaip “moha mudgāra” - tai, kas pašalina regimybes. Mokytojas kalba aiškiai, tiesiai ir tvirtai. Gal kažkam pasirodys negailestingai. Taip Guru sudaužo mokinių ego ir kvailas menamybes, pašalina Nežinojimo (Avidya) uždangą, kviečia paskui save siekti Tiesos ir Suvokimo. Pažiūrėjus atidžiau, šiose eilutėse jaučiama Mokytojo užuojauta žmonėms, nuspalvinta lengvu sąmoju. Iš tikro jis, Pasaulio Mokytojas, yra švelnus ir mylintis žmones, kokie ir šiandien yra Indijos Mokytojai.

Šankaračarija vis pabrėžia, kad bet koks žinojimas ir veikla be dvasinių pratybų ir vidinės Esaties pajautos yra netikras ir beprasmiškas užsiėmimas. Jis kviečia nesivaikyti mirazų bei netikrų, praeinančių tikslų, tačiau gyventi dvasinį gyvenimą, išgryninti savo Vidinį Ketinimą ir veržimąsi perplaukti samsaros vandenyną. Mokytojas kviečia pagaliau surasti laiko pažinti Neišreikštąjį (Parambrahman).

Vėliau šioms eilėms buvo sukurta muzika ir jos giedamos kaip badžanai, gimnai. Šie posmai suskirstyti į dvi dalis – dvādashapaJNjarikā (1-12) ir charpaTapaJNjarikā (visi kiti). Šie badžanai – tai Advaita Vedantos pasaulėvydos esmė, išdėstyta paprasta ir žmonėms suprantama skvarma. Ne “aukštoji” filosofija, o paprasti ir draugiški patarimai, kaip derėtų elgtis kasdieniame gyvenime. Eilės skatina užduoti klausimus sau pačiam bei, svarbiausia, būti atviram bei sąžiningam pačiam sau. Ir galbūt Viešpaties Mokytojo Malone gauti atsakymus bei paskatinimą pakeliui į Suvokimą. Šri Šankara nėrašė tiesiog eilių ar “paprastų” meno kūrinų. Tai yra gyvoji jogos agna. Pasaulio Mokytojo atnešta į Žemę dvasinė galia, iki šiol padedanti žmonėms pašalinti Nežinojimą ir atsiverti Žinojimui. Tai lyg priemonė ir kelio ženklai, padedantys keliauti savęs tikrojo link. Ir galbūt suvokti, kad nei kelio, nei kelionės nėra. Kas yra tas, kuris keliauja? “Kas tu? Kas aš esu? Iš kur atėjęs? Kas mano motina? Kas tėtis mano? Galvoki apie tai, išsiugdęs tikrąjį Suvokimą”, - kviečia Mokytojas bei jo mokiniai.

Daugiau kaip po tūkstančio metų ši esminį Žinojimo (Jnana) jogos klausimą – kas aš esu? – iškėlė didysis Indijos jogas ir šventasis Ramana Maharišis. Atsakymo nerosite protu: aš esu tas arba kitas. Atsakymas į šį klausimą yra dvasinė patirtis-išgyvenimas. 2006 metais teko aplankyti nuostabų Jnana (Žinojimo) jogos ašramą Himalajuose. Jį įkūrė vienas iš svamio Šivanandos mokinių svamis Čaitanjananda. Ašramo vyresniojo paklausiau, kokias pratybas jie atlieka šiame ašrame. Buvo atsakyta, jog tai yra Šri Adi Šankaros rašinių skaitymas (skaitymas drauge balsu bei asmeniškai). O tada skaitovas siekia susiliesti su rašinio agna, įeiti į jo anapusines gelmes, susiliesti su aukščiausiuoju Žinojimu, pats tapti juo...

Nors lietuvių kalba ir artima sanskritui, tačiau prakalbinti tokius rašinius lietuviškai (juolab, bet kuria kita užsienio kalba) yra labai sunku. O galbūt ir neįmanoma. Yra perduodama kūrinio esmė ir (galbūt) didesnė ar mažesnė dalis Suvokimą skatinančios agnos. Todėl kiekvienas posmas iš pradžių pateikiamas sanskritu, taip pat ir pažodiniu vertimu iš sanskrito lotyniškais raidėmis.

Om Prajnanam Brachma – Om, Aukščiausioji Išmintis yra Brahmanas.

R.G.Narajanas

www.yogi.lt

© Vertė ir paaiškinimus, įžangos žodį bei baigiamąjį straipsnį užrašė R.G.Narajanas 2010 metais. Rašinį taisė Jaunius. RG Narajanas peržiūrėjo vertimą ir papildė bei taisė 2019 metais.

